

Εκκλησιαστική

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ

ΕΤΟΣ ΚΖ'.

ΑΡΙΘ. 21

ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ 26 ΜΑΪΟΥ 1907

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΚΑΤΑΒΑΛΛΟΜΕΝΗ

Καθ' ὅλον τὸ ὀθωμαν. κράτος μετζίτια ἀργ. 5
διὰ τὸν κατώτερον κλήρον καὶ τοὺς δημοδιδασκ. 3
ἐν τῇ ἑξωτερικῇ φράγκᾳ χρυσᾷ.....25

ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ἘΠΙΤΡΟΠΗ

† Ὁ Στρωμνίτης ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ (πρόεδρος)
† Ὁ Μ. Πρωτοσύγκελλος ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ (ταμίας)
† Ὁ ἀρχιραμμ. τῆς ἱερᾶς Συνόδου ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ

Ἐπίτιμος διευθυντὴς καὶ συντάκτης ὁ Μ. χαρτοφύλαξ καὶ χρονογράφος τῆς τοῦ Χρ. Μ. Ἐκκλησίας Μ. Ι. ΓΕΔΕΩΝ

Τοῖς συνδρομηταῖς τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» τοῖς ἐγγραφεῖσι κατὰ τοὺς τελευταίους δύο μῆνας ἀγγέλλομεν ὅτι στέλλομεν τὰ ἀπὸ 1 μαρτίου φύλλα μόνον, εἴτα δὲ θέλομεν ἀποστείλει καὶ τὰ ἀπὸ 1 τοῦ ἔτους τούτου, μετὰ τὴν ἐκτύπωσιν ἑλλειπόντων τινῶν τευχῶν.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἐπὶ τῆς ἐγκυκλίου τῆς 11 μαΐου — Ἐπίσημα ἔγγραφα — Ὑθλὼν κορύφωμα — Διαμαρτυρίαι — Οὐτοπιάχων — Ἐπίκαιρα γράμματα — Ἐκκλησιαστικά χρονικά — Τὸ πρωτεῖον τοῦ Πέτρου καὶ τοῦ πάπα — Δικαστικά ἀγγελία.

ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΓΚΥΚΛΙΟΥ ΤΗΣ 11 ΜΑΪΟΥ

Ἐξεδώκαμεν διὰ τοῦ παρελθόντος τεύχους τῆς «Ἐκκλησ. Ἀληθείας» τὴν ἀπὸ 11 λήγοντος μαΐου μηνὸς ἐγκύκλιον, δι' ἧς ἡ μήτηρ Ἐκκλησία συνιατᾷ τοῖς ἐν ἐπικαίροις ἐπαρχίαις τοῦ πατριαρχικοῦ οἰκουμενικοῦ θρόνου πανιερ. μητροπολίταις καὶ ταῖς ὑπ' αὐτοὺς ἐκκλησιαστικαῖς ἀρχαῖς ἵνα συνιστῶσι τὴν ἀποφυγὴν πάσης ἀφορμῆς προκαλοῦσης ἐξάφιν πνευμάτων καὶ διδούσης χώραν εἰς παρεξηγήσεις.

Ἡ Ἐκκλησία οὐδέποτε διέλιπε συνιστῶσα καὶ προτρεπομένη, κατὰ καθήκον, χριστιανικὴν καὶ νομοταγὴ καὶ συνετὴν πορείαν, τοῦτο δὲ καὶ ποθεῖ καὶ ἀξιοῖ καὶ ἡ Α. Α. Μ. ὁ φιλόλαος ἀναξ, ὅς τις ἠδόκησε νὰ δικημνήσῃ τῷ παναγιωτάτῳ οἰκουμενικῷ πατριάρχῃ, κατὰ τὴν εἰς τὰ ἀνάκτορα μετάβασιν, τῇ 15 μαΐου, τὴν ὑψηλὴν καὶ πατρικὴν ταύτην ἀξίωσιν. Καίτοι δὲ συγχρόνως σχεδὸν ἡ Ἐκκλησία συνίστα τὰ δέοντα, καθὰ πάντοτε καὶ ἔπραττε καὶ πράττει, ἐν τούτοις καὶ πάλιν, ἀξίωσιν βασιλικὴν ἱκανοποιούσα, προτρέπεται τοὺς ὀρθοδόξους πάντας, τοὺς οἰκοῦντας ἐν ἐπαρχίαις ἑξωθεν ταραττομέναις, ὅπως ἐξακολουθῶσι διάγοντες ἀπρόσκοποι, κατὰ τὴν ἀποστολικὴν ἐντολήν, ἀποφεύγοντες καὶ πράξιν πᾶσαν καὶ λέξιν δυναμένην νὰ παράσχῃ λαβὴν εἰς παρεξηγήσεις ἢ νὰ ἐξάψῃ φυλετικὰ μίσση καὶ πάθη. Ἐλπίζομεν ὅτι καὶ ἡ ὑψηλὴ αὕτη ἀξίωσις καὶ αἱ τῆς Ἐκκλησίας ἐπανειλημμέναι συστάσεις θέλουσιν ἀπενέγκει τὰ ποθητὰ ἀποτελέσματα.

Ἡ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ, ἡ ἀπὸ τῆς ἰδρύσεως αὐτῆς ἀναλαβοῦσα τὴν διαφώτισιν πολλῶν ἐκκλησιαστικῶν ὑποθέσεων, ἀπὸ τῶν τελευταίων ἐτῶν διαχέει φῶς ἀρκετὸν ἐπὶ τῶν ἐθνολογικῶν ἐν Μακεδονίᾳ ζητημάτων, δι' ἃ ἐκθέσεις ἰδιωτικαὶ καὶ ἐπίσημοι, βουλγαρικαὶ καὶ ρωμουνικαί, καὶ ἐφημερίδων ξένων ἄρθρα ἀλλοίαν παρίστων τὴν φύσιν αὐτῶν, διαστρέφουσαι τὴν κοινὴν ἐν Εὐρώπῃ καὶ Ἀμερικῇ γνώμην. Οἱ ἀγῶνες τῆς μητρὸς Ἐκκλησίας, οἱ ἐν τῇ «Ἐκκλ. Ἀληθείᾳ» στηλογραφούμενοι, ἐπὶ ἡμέραν ἀποτελεῖσμά κάλλιστον, ὥς δὲ ἀναγγέλλει ἡ τῆς Νέας Ὑόρκης «Ἀτλαντὶς» ἀρκετὴ μετὰ τροπὴν παρατηρεῖται εἰς τὴν ἐν Ἀμερικῇ κοινὴν γνώμην, ἥς διατρένωσις ἦν ἡ παρούσα δικαίως ἀμερικανοῦ ἱερέως κατὰ τὸ συγκροτηθὲν ἐν τῇ πόλει ταύτῃ φιλελληνικὸν τῆς 22 ἀπριλίου παρελθόντος συλλαλητήριον.

ΕΠΙΣΗΜΑ ΕΓΓΡΑΦΑ

Οἱ τῆς «Ἐκκλησιαστ. Ἀληθείας» ἀναγνώσται ὑπ' ὧν ἔχουσι σήμερον τρία ἐπίσημα γράμματα ἐν ταῖς πρώταις ἐκδιδόμενα σελίδι τοῦ φύλλου.

Τὸ πρῶτον τῶν ἐκδιδόμενων τούτων ἐγγράφων προέρχεται ἐξ Ἱεροσολύμων. Δι' αὐτοῦ ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἀγίας Σιών ἀπαντᾷ εἰς προγενεστέραν πατριαρχικὴν καὶ συνοδικὴν ἐπιστολὴν, ἀφηγουμένην τὰ δεινὰ τῶν ἐν τῇ εὐρωπαϊκῇ Τουρκίᾳ ὀρθοδόξων, ἐκδοθεῖσαν δ' ἐν τῇ «Ἐκκλ. Ἀληθείᾳ» τῇ 6 ὀκτωβρίου τοῦ παρελθόντος ἔτους καὶ ἐν ἰδίῳ φυλλαδίῳ.

Ἡ γεγραμμένη τῆς Ἀγίας Πόλεως Ἐκκλησία λίαν ἐγκαίρως ἀπεκρίθη, συμμεριζομένη τὰ πάθη τῆς Μ. Ἐκκλησίας, σὺν αὐτῇ εὐξαμένη καὶ εὐχομένη ὑπὲρ μακαρίας ἀναπαύσεως τῶν ἐν εὐσεβεὶ τῇ πίστει τελειωθέντων ὀρθοδόξων, ὑπὲρ τῆς ἐν τῇ πατρίᾳ πίστει ἐμμονῆς τῶν πιστῶν τέκνων τῆς Ἀνατολικῆς, ἀγίας, ἀποστολικῆς καὶ καθολικῆς Ἐκκλησίας, ἣν ἐπιβουλεύουσι τοσοῦτοι πειρασμοί, ἣν τοσοῦτοι πολέμοι διώκουσιν ἐπηρεάζοντες τὸ ἔργον αὐτῆς.

Ἀνεβάλλομεν τὴν ἐκδοσιν τῆς ἐπιστολῆς τῆς ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας Ἱεροσολύμων, ἀπεκδεχόμενοι τέως τὰς ἀπαντήσεις καὶ τῶν λοιπῶν ἀγιωτάτων αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν, ὅσαι οὐχὶ τοσοῦτω σφοδρῶς χειμάζονται ἐν κλύδωνι κοσμικῶν ἐπηρεασμῶν. Ἀρκετοῦ δὲ χρόνου παρελθόντος, κρίνομεν καθῆκον νὰ καταστήσωμεν πᾶσι γνωστὴν τὴν ἀδελφικὴν ἀπάντησιν τῆς

Ἀγίας Σιών, ἐγγεούσης παραμυθίαν τῇ δοκιμαζομένῃ Μ. Ἐκκλησίᾳ, συμπασχούσης αὐτῇ, ἐνῶ καὶ ἐκείνη ὑλικῶς καὶ ἠθικῶς ὑφίσταται ἐπηρείας, καὶ συννευχομένης ὑπὲρ καταστάσεως εἰρηνικῆς.

Ὅταν ληφθῶσιν αἱ ἀπαντήσεις τῶν Ἐκκλησιῶν Ἀλεξανδρείας καὶ Κύπρου, Ρωσσίας καὶ Ἑλλάδος, καὶ Ρουμανίας καὶ Σερβίας, καὶ τῶν αὐτοκεφάλων ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, θέλομεν καταστήσει καὶ ταύτας ἐν καιρῷ γνωστὰς τοῖς ὀρθοδόξοις.

*

Τὸ δεύτερον τῶν ἐπισήμων γραμμάτων ἐστὶν ἐπιστολὴ πρὸς τὸν σεβασμ. μητροπολίτην Οὐγγροβλαχίας, ὑπενθυμίζουσα τὸ ἀντικανονικὸν τόλμημα ρωμούνων τινῶν ἀτάκτων ἐκ Κωνσταντίνης ἱερέων, ὧν ἡ Μ. Ἐκκλησία ἀπαιτεῖ τὴν τιμωρίαν. — Διὰ τοῦ τρίτου ὁ σεβασμ. πρόεδρος τῆς ἀγίας Ρωμουνικῆς Συνόδου βεβαιοῖ, κατ' ἐπιστολὴν τοῦ πανιερ. κ. Ποιμένος, ἐπισκόπου τοῦ Κάτω Δουνάβεως, ὅτι οἱ παρ' ἐνορίαν γάμον εὐλογήσαντες ἱερεῖς ἐπετιμύθησαν. Οὕτω τίθεται τέρμα εἰς τὸ ἀπὸ τριῶν ἐτῶν περίπου μένον ἐκκρεμὲς ζήτημα τοῦτο. Εὐχόμεθα δ' ἵνα καὶ τοῖς ἄλλοις ἐπιτεθῇ τέρμα, ἀγάπη δ' ἀδελφικὴ διακρίνη, καθὰ καὶ ἐν χρόνοις παλαιότεροις, τὰ πληρώματα τῶν ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν τῆς Ἀνατολῆς. Εἰς τὸ ἅγιον τοῦτο ἔργον πρέπει νὰ συντελέσωσιν οἱ εὐπαίδευτοι κληρικοὶ καὶ οἱ εὐσεβεῖς λαϊκοί, ὅσοι εἰς τὰς ἄλλας ἀδελφὰς Ἐκκλησίας τὰς πρὸς ἄρκτον διακειμένας ἀνήκοντες ἀριστα γινώσκουσι τί πράττει καὶ τί ἐπραξεν ὑπὲρ τῶν εὐσεβῶν ἡ μήτηρ ἀγία καὶ Μ. Ἐκκλησία τῆς Κωνσταντινουπόλεως.

Τὰ γράμματά εἰσι ταῦτα:

Α'.

Παναγιώτατε καὶ σεβασμιώτατε ἀρχιεπίσκοπε Κωνσταντινουπόλεως, Νέας Ρώμης καὶ οἰκουμενικὲ πατριάρχα, ἐν Χριστῷ τῷ Θεῷ λίαν ἀγαπητὲ καὶ ἐπιπόθητε ἀδελφε καὶ συλλειτουργε τῆς ἡμῶν μετριότητος, κύριε Ἰωακείμ. Τὴν Ὑμετέραν περισπούδαστον ἡμῖν σεβασμίαν Παναγιότητα ἐν φιλήματι ἀγίῳ περιπτυσσόμενοι ὑπερήδιστα προσαγορεύομεν.

Ἐν πόνῳ ψυχῆς καὶ συνοχῇ καρδίας ἀνέγνωμεν μετὰ τῆς περὶ ἡμῶν Ἀγίας Συνόδου ἣν ἡ Ὑμετέρα γερασμία Παναγιότης, φιλαδελφικῶς νόμῳ στοιχοῦσα, ἐποίησεν ἡμῖν ἀνακοίνωσιν διὰ τῶν ἀπὸ ἡμῶν παρελθόντος Σεπτεμβρίου μηνὸς τιμίων ἀδελφικῶν Αὐτῆς

γραφμάτων περί τῆς θλίψεως τῆς μεγάλης, ἣν ὁ Κύριος συνεχώρησε γενέσθαι τοῖς ὑπὸ τὴν βουλγαρικὴν ἡγεμονίαν τελούσι πιστοῖς τῆς Ἐκκλησίας τέκνοις. Θλίβερά γάρ ἀληθῶς καὶ καρδίαν πᾶσαν εἰς οἶκτον κινήσει δυνάμενα τὰ τῶν εἰρημένων χριστιανῶν παθήματα, οὐδεμίαν τοῖς ἐν ταῖς ἱστορίαις ἀνγνωσκουμένοις παρεληλυθόσι τῆς Ἐκκλησίας διωγμοῖς ὑπεροχὴν κατὰλείποντες, μᾶλλον δὲ υπερβάλλοντες. Ἐκεῖ μὲν γὰρ οἱ διώκται, τοῦ φωτός τοῦ Εὐαγγελίου πόρρω δικτελοῦντες, καὶ ἐν χρόνοις τὸν τῶν ἀνθρωπίνων δικαίων σεβασμὸν οὐπω γινώσκουσι, τοῖς πάθεσιν ὑπηρετοῦντες, εὖροιεν ἂν τινα ὑπὸ τῆς ἱστορίας συγγνώμην, ὅδε δ' ὑπὸ χριστιανῶν ὁ διωγμὸς δικπραττεται καὶ πρὸ τῶν ὀρθολύμων αὐτῶν τῆς ἐπὶ δικαιοσύνῃ καὶ συνειδήσεως ἐλευθερίᾳ μέγα χειροῦς Εὐρώπης. Ὡς μέντοι ἔοικεν, αὐταὶ εἰσιν αἱ ἡμέραι αἱ ἔσχαται καὶ οἱ καιροὶ οἱ χαλεποί, οὓς ὁ μακάριος Παῦλος ἐνστητομένους Τιμοθέῳ τῷ ἀποστόλῳ προὔποδεικνύς καὶ τοὺς χαρκατῆρας αὐτῶν ἐπικριδῶς διαχωρχῶν ἔσονται γὰρ, φησιν, οἱ ἄνθρωποι φίλικοι, φιλόργοι, ἀλαζόνες, υπερήφανοι, βλάσφημοι, ἡχάριστοι, ἀνόσιοι, ἄστοργοι, ἄσπονδοι, διάβολοι, ἀνήμεροι, ἀφιλάγθοι, ἔχοντες μὲν ὁρῶσιν εὐσεβείας, τὴν δὲ δύναμιν αὐτῆς ἠρημένον ἐνέου πρὸς τοὺς ἁγῶνας τὸν μαθητὴν διὰ τῆς ὑπομνήσεως τῶν ἐκ τοῦ παθημάτων καὶ τῶν διωγμῶν, ἐξ ὧν πάντων ἐρρύσκατο αὐτὸν ὁ Κύριος. Ἀλλ' οὐ προκόψουσιν ἐπὶ πλεῖον οἱ περὶ τὴν πίστιν ἀδόκιμοι οὗτοι ἐργάται τῆς ἀδικίας, ὡς ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ θεηγόρου ἀποστόλου διδασκόμεθα.

Ἡμεῖς μὲν οὖν, Παναγιώτατε ἐν Κυρίῳ ἀδελφε, καθὰ καὶ μικρὸν πρὸ τῆς παρχλαβῆς τῶν ἀδελφικῶν τῆς ὑμετέρας γερασμίας ἡμῖν Παναγιότητος γραμμάτων ὑπ' ἀριθ. 1955 ἐπιστέλλοντες αὐτόκλητοι ἐγράφομεν, συμπενθοῦμεν καὶ συμπονοῦμεν τῇ ἀγῶνι ἀδελφῇ ἐν Κων]πόλει Ἐκκλησίᾳ, ἐφ' ᾗ δὴ καὶ τῇ ἰδ' τοῦ μηνὸς τούτου, τὴν ἀναίμακτον προσεγγόντες θυσίαν ἐπὶ τοῦ φοικτοῦ Γολγοθᾶ, ἠϋζήμεθα κατ' αὐτὴν τε καὶ ἐν τῇ μετ' αὐτὴν ἐπιμνημοσύνῃ τελετῇ, συνευχομένους ἡμῖν ἔχοντες τοὺς τε ἱερωτάτους ἀρχιερεῖς καὶ τοὺς ὁσιωτάτους ἀρχιεπισκόπους, καὶ τὸν λοιπὸν ἱερὸν κλήρον, πρὸς τὸν Θεὸν τῶν πνευμάτων καὶ πάσης σαρκοῦς ὑπὲρ ἀνκαύσεως τῶν ἐν εὐσεβεῖ τῇ πίστει τελειωθέντων προσφιλῶν τῆς ἀγῶνι τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει Ἐκκλησίας τέκνων· ὁ δὲ πατὴρ τῶν οἰκτιρμῶν καὶ Θεὸς πάσης παρηκλήσεως παρηκλέσαι τὴν ἀγίαν αὐτοῦ Ἐκκλησίαν ἐν πάσῃ τῇ θλίψει αὐτῆς διὰ τῆς καταπύσεως τοῦ διωγμοῦ καὶ διὰ τῆς ἐπανορθώσεως τῆς γενομένης αὐτῇ ἀδικίας, ἐπιβραβεῦσαι

δὲ τῷ κόσμῳ τὴν εἰρήνην διὰ τῆς ἐπικρατήσεως τῶν νόμων τῆς βασιλείας αὐτοῦ.

Ἐπὶ τούτοις ἐν φιλήμῃ ἀγίῳ καὶ αὐθις τὴν ὑμετέραν γερασμίαν ἡμῖν Παναγιότητος περιπτυσσόμενοι δικτελοῦμεν

Ἐν τῇ Ἀγίᾳ Πόλει Ἱερουσαλὴμ, αἴτις' ὀκτωβρίου καὶ τῆς ποθεινοτάτης ἡμῖν καὶ σεβασμιωτάτης αὐτῆς Παναγιότητος

ἀγαπητὸς ἐν Χριστῷ ἀδελφός

καὶ ὅλως πρόθυμος

† Ὁ Ἱεροσολύμων ΔΑΜΙΑΝΟΣ.

Β'.

ἀριθ. 2038

Πανιερώτατε καὶ σεβασμιώτατε μητροπολίτα Οὐγροβλαχίας καὶ ἑξαρχε πάσης Ρουμανίας, πρόεδρε τῆς ἱερᾶς Συνόδου τῆς ἀγίας ὀρθοδόξου αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας τῆς Ρουμανίας, ἐν Χριστῷ τῷ Θεῷ λίαν ἀγαπητὴ καὶ περιπόθητε ἀδελφε καὶ συλλειτουργε τῆς ἡμῶν μετριότητος, κύριε Ἰωσήφ· τὴν φίλην ἡμῖν σεβασμίαν Αὐτῆς Πανιερότητα ἀδελφικῶς ἐν Κυρίῳ κατασπαζόμενοι υπερήδιστα προσαγορεύομεν.

Οἱ τῆς ἐκκλησιαστικῆς εὐταξίας θεσμοί, πανσόφως ὑπὸ τῶν πνευματεμύρων πατέρων πρὸς τὴν ἀδιατάραχον καὶ θεοφιλῇ διαποιμνισιν καὶ δικυδέρνησιν τοῦ χριστεπώνυμου πληρώματος καθορισθέντες, πολλῆς δὴπου πάντοτε καὶ πανταχοῦ εἰσιν ἄξιον προσοχῆς καὶ περιφρουρήσεως παρὰ τῶν τὴν ἐκκλησιαστικὴν ἀρχὴν διαπεπιστευμένων, ἵνα μὴ τῇ περὶ αὐτοῦ οἰκλήτῃ χαλκρότητι ὑπείσερχομένη ἡ ἀταξία καὶ ὁ ἐξ αὐτῆς σάχος λυμάνωνται τὴν θεοφύτευτον ἀμπελὸν τοῦ Κυρίου. Τυχὴ τῇ ἐπιβεβλημένῃ περὶ τοὺς ἱεροὺς θεσμοὺς ἀκριβεῖς στοιχοῦντες ὀφειλετικῶς, ἐσπεύσαμεν ἐν κυρίῳ καταγγεῖλαι τῇ περιποθήτῃ ἡμῖν σεβασμίᾳ αὐτῆς Πανιερότητι τὴν ἐκνομον πρᾶξιν τῶν δύο ἐκ Κωνσταντίνης ἱερέων, τοῦ τε δηλονοῦν πρωθιερέως Γρηγορέσκου καὶ τοῦ ἱερέως Βασιλείου Στίγα, οἵτινες ἀπετόλμησαν εἰσπηδῆσαι ἀντικανονικῶς εἰς τὴν καθ' ἡμᾶς ἀρχιεπισκοπὴν καὶ τελέσαι γάμον τινα ἄνευ τῆς νενομισμένης ἡμῶν εἰδήσεως καὶ ἀδείας. Καὶ ἡ μὲν σεβασμία αὐτῆς Πανιερότης προφρόνως τότε ἀποκριναμένη ἐδήλωσεν ἡμῖν ὅτι ἐσπευσεν ἤδη γράψαι πρὸς τὸν πανιερώτατον ἐπίσκοπον Κάτω Δουνάβεως, ὡς τὸν ἀμεσον τῶν εἰρημένων ἱερέων κανονικὸν κυριάρχην, ζητοῦσα παρ' αὐτοῦ ἵνα ἀποφανθῇ σαφῶς περὶ τοῦ ὑπὸ κρίσιν ἀντι-

κειμένου, υπέσχετο δὲ ἅμα ἐν τάχει γνωστὸν ποιῆσαι ἡμῖν τὸ ἀποτέλεσμα. Ἐπειδὴ δ' ὅμως, πολλοῦ ἔκτοτε διαρρευσάντος χρόνου, οὐδεμία εἰς δεῦρο περὶ τούτου ἐξίκετο ἡμῖν πληροφορία παρὰ τῆς σεβασμίας αὐτῆς Πανιερότητος, προαγόμεθα καὶ αὐθις γράψαι αὐτῇ διαγνώμη καὶ τῆς περὶ ἡμῶν ἀγίας καὶ ἱερᾶς Συνόδου, ἀξιοῦντες ἵνα γνωρίσῃ προφρόνως ἡμῖν τί περὶ τοῦ πράγματος τούτου ἐγένετο καὶ εἴ γε ἐπετιμήθησαν ἤδη καὶ ἐπαιδεύθησαν ἐνδίκως κατὰ τοὺς ἱεροὺς κανόνες οἱ παρανομήσαντες δύο ὡς ἄνω ἱερεῖς, περὶ ὧν ἄλλως, εἰ μὴ γε δηλαδὴ ἡ οἰκεία ἀρχὴ τὴν προσήκουσαν ἐπέβαλεν αὐτοῖς ἢ ἐπιβλαβεῖ ποινὴν, ἡμεῖς γε, εἰς ὧν τὴν ἐπαρχίαν ἀντικανονικῶς εἰσέπηδησαν καὶ παρηνόμησαν, σκεψόμεθα κατ' ἀνάγκην καὶ τὰ ὑπὸ τῶν κανόνων διχορρευόμενα ἐφαρμόσομεν. Εἰ γὰρ διὰ τὴν ἀγάπην τὴν πάντα στέγουσαν παρείδομεν καὶ οὐδὲν ἔτι λέγομεν περὶ τῶν δύο ἄλλων ζητημάτων, τῆς τε δηλονοῦν ἐπισκοπικῆς προεδρείας κατὰ τὸ συλλαλητήριον τοῦ Βουκουρεστίου καὶ τῆς ἀπελάσεως τῶν ἱερατικῶς προϊσταμένων τῶν ἐλληνικῶν ὀρθοδόξων κοινοτήτων Κλαφαγρίου καὶ Γιουργέβου, καίπερ καὶ ἐν τούτοις τὸ δίκαιον ὑπὲρ ἡμῶν ἔχοντες, ἀλλὰ τὸ ἔκνομον ὅμως τόλμημα ἐκεῖνο τῶν ἐξονομασθέντων ἱερέων παριδεῖν θεμιτὸν οὐχ ὑπολαμβάνομεν. Ὑπὲρ γὰρ τοῦ κύρους καὶ τῆς ἰσχύος τῶν ἱερῶν κανόνων καὶ θεσμῶν πάντες πάσῃ δυνάμει ἐπ' ἀγαθῷ τῆς κοινῆς εἰρήνης καὶ ἀγάπης φροντίζειν ὀφείλομεν. Ταῦτα μετ' ἀγάπης πάσης ἐν ἀδελφικῇ παρρησίᾳ τὴν περιπόθητον ἡμῖν σεβασμίαν αὐτῆς Πανιερότητος ἀξιοῦντες κατασπαζόμεθα αὐτὴν καὶ αὐθις ἐν φιλήματι ἀγίῳ καὶ διατελοῦμεν

τῇ 4 ἀπριλίου 1907

τῆς ὑμετέρης περιποθήτου ἡμῖν σεβασμίας Πανιερότητος

ἀγαπητὸς ἐν Χριστῷ ἀδελφός
καὶ ὅλως πρόθυμος

† Ὁ Κωνσταντινουπόλεως ΙΩΑΚΕΙΜ.

Γ'.

ἀρθ. 102

Παναγιώτατε,

Ἡ ἱερὰ Σύνοδος τῆς ὑμετέρης ἀγίας ὀρθοδόξου αὐτοκεφάλου ρωμνικῆς Ἐκκλησίας, λαβοῦσα γνῶσιν ἐκ νέου τῶν ἀνακοινωθέντων ὑπὸ τῆς ὑμετέρης Παναγιότητος διὰ τῆς τελευταίας ἐπιστολῆς ὑπ' ἀριθ. 2308, καὶ λαβοῦσα καὶ ἀπάντησιν ὑπ' ἀριθ. 977 τῆς

4 τοῦ τρέχοντος μαΐου, ἐκ μέρους τοῦ πανιερωτάτου ἐπισκόπου τοῦ Κάτω Δουνάβεως, ὅστις συνεμερίσθη κατὰ τοὺς κανόνες εἰς ὅ,τι ἰδίᾳ ἀφορᾷ τοὺς δύο ἐκείνους ἱερεῖς τῆς Κωνσταντίας, οἵτινες ἐτέλεσαν στέψιν ἐν τῇ περιοχῇ τοῦ ἡμετέρου ἐν Κωνσταντινουπόλει ρωμνικοῦ προξενείου, ἠυδόκησε νὰ μὲ ἐξουσιοδοτήσῃ, ὅπως κοινοποιήσω τῇ Ὑμετέρᾳ Παναγιότητι ἐν ἀντιγράφῳ τὴν ἀπάντησιν τῆς Α. Πανιερότητος τοῦ ἐπισκόπου τοῦ Κάτω Δουνάβεως, ἔχουσιν ὡς ἔπεται

«Ὑψηλοπανιερώτατε δέδοπτα

Εἰς τὴν ἐπιστολὴν τῆς Ὑμετέρης Ὑψηλοπανιερότητος, ὑπ' ἀριθμὸν 2185 τῆς 27 τοῦ τρέχοντος ἀπριλίου, δι' ἧς μοι ἀπεστάλη ἀντίγραφον ἐπιστολῆς τῆς Α. Παναγιότητος τοῦ πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως ὑπ' ἀριθ. 2308, ἔχω τὴν τιμὴν νὰ φέρω εἰς γνῶσιν Ὑμῶν ὅτι μόνον συνεπέλα ἀκουσίῳ ἀπροσεξίᾳ, οἱ ἱερεῖς τῆς Κωνσταντίας, οἵτινες ἐτέλεσαν θρησκευτικὴν στέψιν ἐν τῇ περιοχῇ τοῦ ἡμετέρου ἐν Κωνσταντινουπόλει ρωμνικοῦ προξενείου, ἐλκνθίσθησαν καὶ δὲν ἔλαβον τὴν κυριαρχικὴν τοπικὴν ἀδειαν δι' ὅπερ ἐποιήσαμην αὐτοῖς τὴν προσήκουσαν ἀρχιερατικὴν ἐπιτίμησιν, ἐντεῖλόμενος αὐτοῖς, ὅπως μηδέποτε, ὑφ' ὁποιασδήποτε περιστάσεως καὶ ἂν ἤθελον εὑρεθῇ, μὴ παρρωσὶ τὰς κανονικὰς διατάξεις, ὑφ' ὧν κυβερνᾶται ἡ ἀγία ἡμῶν ὀρθόδοξος Ἐκκλησία, ἀλλὰ νὰ τηρῶσιν αὐτὰς μετ' ἀκριβείας.

Πιστεύων κατ' ὁλοκληρίαν, ὅτι ἡ Α. Παναγιότης θέλει μείνει ἱκανοποιημένος ἐκ τῆς διακηρύξεως ταύτης, τὴν ὁποίαν ποιῶμαι, ἐμπνεομένης ἐκ τῆς διατηρήσεως τῆς ἀγάπης καὶ τῆς εἰρήνης, ἀπερ ὁ Κύριος ἐντέλλεται ἡμῖν τοῖς ἀρχιερεῦσι τῆς Ἐκκλησίας, εἰμὶ καὶ διατελῶ τῆς Ὑμετέρης Ὑψηλοπανιερότητος μετὰ παντός σεβασμοῦ.

Ὁ ἐπίσκοπος Ποιμὴν Κάτω Δουνάβεως».

Ἀσπαζόμενος τὴν Ὑμετέρην Ὑψηλοπαναγιότητα ἐν ἀγίῳ ἐν Κυρίῳ φιλήματι, διατελῶ τῆς Ὑμετέρης Παναγιότητος

ἀγαπητὸς ἐν Χριστῷ ἀδελφός
καὶ ὅλως ἀφωσιωμένος

Ὁ πρόεδρος

ΙΩΣΗΦ

μητροπολίτης πριμάτος τῆς Ρωμανίας.

ΥΘΛΩΝ ΚΟΡΥΦΩΜΑ

Κατὰ τηλεγραφήματα διαβιβασθέντα ἐκ Σόφιας εἰς τὸν εὐρωπαϊκὸν τύπον, ἡ βουλγαρικὴ Κυβέρνησις διαφεύδει τὸ ὅτι οἱ Ἕλληνες ὀρθόδοξοι τῆς Ἡγεμονίας ὑπόκεινται εἰς ἐξαιρετικὰ καταθλιπτικὰ μέτρα ὡς ἐκ τῶν ὁποίων ἐξαναγκάζονται ἀθρόοι εἰς ἐσπευσμένην, καταστρεπτικὴν ἀπὸ οἰκονομικῆς ἀπόψεως δι' αὐτοὺς, μετανάστευσιν. Ταύτας δὲ τὰς δηλώσεις διετάχθησαν αἱ κατὰ τόπους διοικητικαὶ ἀρχαὶ νὰ ἐπικυρώσωσι πρὸς τοὺς Ἕλληνας, προτρέπονται αὐτοὺς νὰ μείνωσιν ἐν τῇ χώρᾳ ἐνθα οὐδὲν κίνδυνον διατρέχουσι.

Αἱ διαβεβαιώσεις αὗται τῆς βουλγαρικῆς Κυβερνήσεως, δι' ὧν ἀπαξ ἐτι ἐπιζητεῖται ἡ παραπλάνησις τῆς δημοσίας γνώμης παραπεισμένης ὅτι, ἂν οἱ Ἕλληνες ὀρθόδοξοι φεύγουσι προτροπὰς ἐκ τῆς Ἡγεμονίας, εἰς τοῦτο δὲν εὐθύνεται ἡ βουλγαρικὴ Κυβέρνησις ἀλλ' αἱ ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ ὑποκινήσεις καὶ εἰτηγήσεις τῶν ὁμοφύλων των — καθὰ ἀναγράφουσι τὰ βουλγαρικὰ φύλλα συμπληροῦνται ὅσα δὲν τολμᾷ νὰ ἐκστομίσῃ ἐπισήμως ἡ κυβέρνησις των — αἱ διαβεβαιώσεις, λέγομεν, αὗται τῆς βουλγαρικῆς Κυβερνήσεως, οὐδαμῶς ἐκπλήττουσιν ἡμᾶς. Τοιοῦτον ἐθίσθημεν, ἀπὸ τοῦ 1903 ἰδίᾳ καὶ ἐντεῦθεν, εἰς τὰς πλέον τερατώδεις διαστροφὰς τῆς ἀληθείας καὶ εἰς τὴν ἀπροκάλυπτον χρῆσιν τῶν πλέον παχυλῶν ψευδῶν καὶ συκοφαντιῶν ἐκ μέρους τῶν Βουλγάρων, ὥστε οἱ νέοι ὕθλοι οἱ τεθέντες εἰς ἐνέργειαν, καίπερ ἀποτελοῦντες τὸ κορύφωμα τῶν μέχρι τοῦδε τοιούτων, οὐδαμῶς ἐξέπληξαν ἢ ἐπάραξαν ἡμᾶς.

Καὶ λοιπὸν, ἡ ἐκδίαισις τῆς θρησκευτικῆς συνειδήσεως τῶν Ἑλλήνων διὰ τῆς ἀρπαγῆς τῶν ἐκκλησιῶν αὐτῶν καὶ τῆς ἐξανγκαστικῆς ὑπαγωγῆς των εἰς τὴν σχισματικὴν βουλγαρικὴν Ἐξαρχίαν· ἡ ἐκδίαισις τῆς ἐθνικῆς αὐτῶν συνειδήσεως διὰ τῆς ἀρπαγῆς καὶ τῆς καταργήσεως τῶν σχολῶν των καὶ τῆς ἐξανγκαστικῆς φοιτήσεως τῶν τέκνων των εἰς τὰς βουλγαρικὰς σχολὰς· ὁ σφετερισμὸς τῶν κοινοτικῶν αὐτῶν περιουσιῶν καὶ ἰδρυμάτων· ἡ λεηλασία, ἡ διαρπαγὴ καὶ ἡ καταστροφή παμπληθῶν ιδιωτικῶν περιουσιῶν· ὁ ἐμπρησμός ὁλοκλήρου πόλεως, τῆς δυστήνου Ἀγχιάλου

καὶ ἡ ἐπὶ μῆνας φυλάκισις τοῦ Μητροπολίτου ταύτης ἀπαλλαγέντος μόνον τῇ ἐπεμβάσει τοῦ αὐτοκράτορος πασῶν τῶν Ρωσσιῶν· ἡ δολοφονικὴ ἀπόπειρα κατὰ τοῦ ἐπιτρόπου τοῦ μητροπολίτου Φιλίππου πόλεως· αἱ παντοειδῆς βιαιοπραγαί· οἱ αἰκισμοί, οἱ τραυματισμοί, αἱ δολοφονίαι πολλῶν ἀθῶων νομοταγῶν Ἑλλήνων πολιτῶν· αἱ ἀτιμώσεις γυναικῶν καὶ παρθένων· αἱ ἐκβιαστικαὶ φορολογίαι καὶ ἀποσπάσεις χρημάτων ἐκ μέρους τῶν Κομιτάτων, ἅτινα, γλυκανθέντα ἐκ τῆς μεθόδου ταύτης τοῦ ἀκόπου χρηματισμοῦ, ἀπεπειράθησαν νὰ ἐφαρμόσωσιν αὐτὴν οὐ μόνον ἐπὶ τῶν μουσουλμάνων ἢ καὶ τῶν ξένων, ἀλλὰ καὶ ἐπ' αὐτῶν τῶν προξένων τῶν Δυνάμεων, ὡς μαρτυρεῖ τὸ πρόσφατον πάθημα τοῦ ἐν Πύργῳ γάλλου προξένου· αἱ κατὰ τῶν Ἑλλήνων λειδορίαι καὶ οἱ προπηλακισμοί καὶ αἱ συκοφαντίαι καὶ αἱ ἀπειλαὶ τῶν βουλγαρικῶν ἐφημερίδων (πλὴν ἐλαχίστων ἐξαιρέσεων)· τὰ γνωστὰ ταχυδρομικὰ δελτάρια καὶ φυλλάδια τὰ ἐξερεθίζοντα τὸν βουλγαρικὸν λαὸν κατὰ τῶν Ἑλλήνων, (βλέπε τὸ τελευταῖον τοιοῦτον τοῦ Ἰβάν Νικολώφ)· τὰ ἀνθελληνικὰ συλλαλητήρια· αἱ τοιχοκολλήσεις καὶ προκηρύξεις· πᾶσαι αὗται καὶ αἱ παρόμοιαι φρικαλεότητες αἱ ἀπὸ ἐνὸς ἤδη ἔτους κατὰ τῶν Ἑλλήνων, ἐπὶ προφανεῖ καταπατήσει τῶν διεθνῶν Συνθηκῶν, ἀποτολμώμεναι, ἀποτελοῦσιν, ὡς φαίνεται, κατὰ τὴν βουλγαρικὴν Κυβέρνησιν, ἐκδηλώσεις ἐξαιρετικῆς εὐνοίας καὶ στοργῆς πρὸς τὸν ἑλληνικὸν πληθυσμὸν, ἐφ' ὧν ἐρειδομένη αὕτη νὰ τολμᾷ νὰ διακηρύττῃ ὅτι οἱ Ἕλληνες εἰς οὐδὲν ἐξαιρετικὸν καταθλιπτικὸν μέτρον ὑπόκεινται ἐν τῇ Ἡγεμονίᾳ καὶ ὅτι, ἂν μεταστασέωσι, πράττουσι τοῦτο ὅλως ἀθόρμητως, ὑπέκοντες εἰς τὰς εἰσηγήσεις καὶ προτροπὰς τῶν ἐκτὸς τῆς Ἡγεμονίας ὁμοφύλων των !!!

Ἀλλὰ τὸ παντελῶς ἀσύττατον τῶν προφασιολογιῶν τούτων ἀνχιροῦσιν αὐτοὶ οὗτοι οἱ Βούλγαροι οἱ μὴ περιελθόντες εἰς πλήρη διάστασιν πρὸς τὴν παρ' ἀνθρώποις λογικὴν. Ἡ οὐχὶ βεβαίως εὐμενὴς τοῖς Ἕλλησι «Μπαλκάνσκα Τριμποῦνα» ἐν κυρίῳ ἄρθρῳ αὐτῆς (φύλλον τῆς 30 Ἀπριλίου) ἐξετάζουσα τὸ ζήτημα τῆς μεταναστεύσεως τῶν Ἑλλήνων, ἐπιρρίπτει τῶν εὐθύνων ἀμέριστον ἐπὶ τῆς βουλγαρικῆς Κυβερνήσεως, τῆς ἐπιτρεψάσης τὸ ἀνθελληνικὸν κίνημα καὶ ἀνεχομένης, τὴν δὲ

μερον ἔτι, τοὺς Βουλγάρους ταραξίας τοὺς ἐκδιάζοντας, πρὸς ἀπόσπασιν χρημάτων, τοὺς Ἑλλήνας τῆς Ἡγεμονίας. Πρὸς ἐπιβεβαίωσιν δὲ τῶν λεγομένων τῆς Ἡγεμονίας «Μπαλκάνσκα» ἀναφέρει τὰ πρόσφατα γεγονότα τοῦ ἐκ Δαουτλῆ Ἑλλήνος Ἀποστόλου Ἀργυρίου, παρ' οὗ τὰ Κομιτάτα ἀπήτησαν ἀπειλητικῶς διακόσια εἰκοσάφραγκα (πολιορκήσαντα τὴν νύκτα τῆς 21 Ἀπριλίου διὰ γνωστῶν ὀργάνων αὐτῶν τὸν οἶκόν του καὶ ἀποπειραθέντα νὰ θραύσωσι διὰ πελέκεων τὴν θύραν), καθὼς καὶ τὸ πάθημα τῶν ἐκ Πύργου καὶ τῶν περὶ εἰκοσιν Ἑλλήνων ἐμπόρων παρ' ὧν ἀπεσπάρθησαν 20—40 χιλιάδες φράγκων. «Ὡστε—ἐπάγει ἡ βουλγαρικὴ ἐφημερίς—δικαίως οἱ Ἕλληνες παραπονοῦνται ἐπὶ ἀνεπαρκείᾳ ἐκ μέρους τῶν Ἀρχῶν προστασίᾳ». Ἄν δὲ ἡ βουλγαρικὴ Κυβέρνησις πειράται τὴν σήμερον νὰ ἀνακόψῃ τὸ ρεῦμα τῆς μεταναστεύσεως τῶν Ἑλλήνων ἐκ Βουλγαρίας, τοῦτο ὀφείλεται εἰς ἄλλης φύσεως λόγους οὓς ἐκτίθησιν ὁ ἐν Σοφίᾳ ἀνταποκριτὴς τῆς «*Indépendance Roumaine*» (ἐφημερίδος ἡκιστα ὑπόπτου, ὡς γνωστὸν, ἐπὶ μεροληψίᾳ ὑπὲρ τῶν Ἑλλήνων), ὅστις, ἀφοῦ ἐσημείωσεν ὅτι ἡ ἀρπαγὴ τῶν ἐκκλησιῶν τῶν Ἑλλήνων ὀρθοδόξων καὶ ἡ ἐφαρμογὴ τοῦ περὶ παιδείας νόμου τοῦ καθιστῶντος ἀδύνατον τὴν λειτουργίαν τῶν ἐλληνικῶν σχολῶν εἰσὶ τὰ κύρια αἰτία τῆς μεταναστεύσεως τῶν Ἑλλήνων ἐκ τῆς Ἡγεμονίας, ἐπάγει.

«Πλὴν ἄλλὰ, τὸ γεγονὸς ὅτι οἱ πλείστοι τῶν Ἑλλήνων μεταναστῶν πωλοῦσι τὰ κτήματα αὐτῶν εἰς Ἰουδαίους, ἤρξατο ἀνησυχῶν τοὺς βουλγαρικοὺς κύκλους, οἵτινες διαβλέπουσιν ἐν τούτῳ ἐθνικὸν κίνδυνον, καθόσον ἀντὶ νὰ τύχωσι τοῦ σκοποῦ τοῦ κατὰ τῶν Ἑλλήνων κινήματος, ὅστις ἦτο ὁ ἐκβουλγαρισμὸς τῶν ἐλληνικῶν πόλεων καὶ κωμῶν, μέλλουσι νὰ δημιουργήσωσιν Ἰουδαϊκὰς ἀποικίας».

Εἰς τὰ αὐτὰ αἰτία, τὰς βιαιοπραγίας δηλ. τῶν Βουλγάρων, ἡ φίλα φρονῶσα τοῖς Βουλγαροῖς ἰταλικὴ ἐφημερίς «*Tribuna*» ἀποδίδει καὶ τὴν διὰ τούτων ἐπιδιωκομένην μετανάστευσιν τῶν μουσουλμάνων. Ἐκθέτουσα τὰς ἐν τῷ παρὰ τὴν μεθόριον γραμὴν μουσουλμανικῇ χωρίῳ Ὀστνια βιαιοπραγίας δώδεκα στρατιωτῶν Βουλγάρων ἐχόντων ἐπὶ κεφαλῇς ἓνα ἀνθυπολοχαγόν, «εἰς τὴν Ὀστνίαν,

γράφει, ὅπως καὶ εἰς τὰ ἄλλα χωρία, οἱ Τούρκοι, ἄνδρες καὶ γυναῖκες, διαρκῶς ὑφίστανται κακοποιήσεις καὶ τυραννίας ἐκ μέρους τῶν Βουλγάρων, οἱ ὅποιοι πασιφανῶς οὐδένα ἄλλον σκοπὸν ἔχουν εἰ μὴ νὰ ἐξαναγκάσωσι διὰ τῆς βίας τοὺς Τούρκους νὰ ἐκπατρισθῶσιν ἐγκαταλείποντες τὴν περιουσίαν των, τὴν ὅποιαν νὰ ἐξαγοράσουν οἱ Βούλγαροι ἀντὶ ποταποῦ τιμήματος».

Τέλος κατὰ τὸ μέγα συνέδριον τὸ συγκροτηθὲν πρὸ τινων ἐβδομάδων ἐν Σοφίᾳ ὑπὸ τῶν Ζαγκωφιστῶν, ὁ βουλευτὴς Χρήστωφ, εἰς ἐπήκοον τεσσάρων χιλιάδων ἀκροατῶν, ἐφώνησεν ὅτι τὸ ἀνθελληνικὸν κίνημα ἐν Βουλγαρίᾳ ἦτο «τὸ τελευταῖον σπασμοδικὸν κίνημα τῆς ἐκκλησιαστικῆς διοικήσεως τῶν Σταυπουλοφιστῶν».

Ἰδοῦ, κατὰ τοὺς εἰλικρινεῖς Βουλγάρους καὶ αὐτοὺς τοὺς φίλα φρονῶντας αὐτοῖς ξένους, τὰ ἀληθῆ αἰτία τῆς ἐκ τῆς Ἡγεμονίας μεταναστεύσεως τῶν Ἑλλήνων καθὼς καὶ τῶν Τούρκων.

Ἡ «Βετσέρνα Πόστα», ἡμιεπίσημον ὄργανον τῆς βουλγαρικῆς Κυβερνήσεως, ἐν τῷ φύλλῳ αὐτῆς τῆς 16 Μαΐου ἐδημοσίευσεν τὰδε.

Οἱ ἐν Βουλγαρίᾳ Ἕλληνες Ἀρχιερεῖς.

Ἐπὶ μνημὸς τῆς Βουλγαρικῆς Συνόδου
πρὸς τὴν Ρωσικὴν Κυβέρνησιν.

Ἐνθυμοῦνται οἱ ἀναγνώσται, ὅτι ὁ Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως, ἀρχομένου τοῦ ἔτους τούτου, εἶχεν ἀπευθύνῃ αἰτήσιν πρὸς τὸν Τσάρον τῆς Ρωσσίας, δι' ἧς αἰτήσεως παρεκάλει αὐτὸν νὰ ἐνεργήσῃ πρὸς ἐπαναφορὰν τοῦ πρώην καθεστῶτος τῆς ἐλληνικῆς Ἐκκλησίας ἐν Βουλγαρίᾳ, τὴν ἐπιστροφὴν δηλ. τῶν πέντε Ἑλλήνων Ἀρχιερέων εἰς τὰς ἐπαρχίας των καὶ τὴν ἀπόδοσιν τῶν καταληφθεισῶν κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος ἐλληνικῶν ἐκκλησιῶν.

Ἡ δὲ ἡ ἱερὰ Σύνοδος τῆς βουλγαρικῆς Ἐκκλησίας ἀπηύθυνε πρὸς τὴν Ρωσικὴν Κυβέρνησιν ἐν εἵδει σημειώματος ἔκθεσιν, δι' ἧς ἀποκρούει τὰς ἀξιώσεις τοῦ Πατριαρχείου ὡς ἀβάσιμους. Ἐν τῇ ἐκθέσει τῆς ἱερᾶς Συνόδου ἀναπτύσσονται αἱ ἐξ ἧς σκέψεις.

Ἀληθῶς ἡ συνθήκη τοῦ Βερολίνου ἐγγυᾶται εἰς τὰ διάφορα θρησκευτά ἐν τῇ δημιουργηθείσῃ νῆα Βουλγαρίᾳ τὴν ἐλευθερίαν τῆς θρησκείας, ἀλλ' ἡ διάταξις αὕτη δὲν ἀποτελεῖ πρόνομιον διὰ τοὺς Ἕλληνας, καθόσον ἡ περὶ ἧς ὁ λόγος διάταξις ἐπεκτείνεται καὶ ἐπὶ τῆς Ρωμανίας καὶ Σερβίας· συνεπῶς δὲν δύναται νὰ ἔχῃ ἐξαιρετικὴν σημασίαν διὰ τοὺς ἐν Βουλγαρίᾳ Ἕλληνας.

Τὸ σύνταγμα Τυρνόβου θεσπίζει ὅτι ἡ βουλγαρικὴ Ἐκκλησία ἀντιπροσωπεύει μέρος τῆς ὀρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλη-

σίας. Τὸ σύνταγμα ἐνεκρίθη ὑπὸ τῶν μεγάλων Δυνάμεων καὶ τὸ πρακτικὸν τῆς ἐγκρίσεως εἶνε προσηγορευμένον καὶ ὑπὸ τοῦ ἀντιπροσώπου τοῦ Σουλτάνου. Εἰδικοί νόμοι τῆς Ἡγεμονίας ἐγγυῶνται εἰς τοὺς ἄλλογενεῖς ὀρθοδόξους νὰ προῶνται ἐν τάξει ἑαυτῶν ἐκκλησίαις χρῆσιν τῆς γλώσσης των ἐν ἐνὶ λόγῳ ἢ θρησκευτικῇ ἐλευθερίᾳ ὡς καὶ ἡ ἐθνικὴ ἐκπαίδευσις τῶν ἁλλοθινῶν τούτων εἰσὶν ἡγγυημένοι.

Συνεπῶς, οἱ ὀρθόδοξοι οὗτοι ἄλλογενεῖς δὲν δικαιῶνται νὰ ζητῶσι ἄλλους πνευματικούς ἀρχηγούς ἐκείνων οὗς ἔθεσεν ἡ βουλγαρικὴ Ἐκκλησία καὶ ἐνέκρινεν ἡ βουλγαρικὴ Κυβέρνησις.

Στηριζομένη ἐπὶ τῶν ἐπιχειρημάτων τούτων ἡ ἱερὰ Σύνοδος δηλοῖ, ὅτι ἐλπίζει νὰ πιστεύῃ ὅτι ἡ Ρωσικὴ Κυβέρνησις θὰ πράξῃ τὸ δίκαιον.

Σημειώσις Συντάξεως. Ὡς πληροφοροῦμεθα, ἡ ἡγεμονικὴ Κυβέρνησις καὶ ἀπὸ μέρους αὐτῆς θὰ ὑποστηρίξῃ τὸ νόμιμον διάβημα τῆς ἱερᾶς Συνόδου.

«Ἐσπερινὸς Ταχυδρόμος» Ἀριθ. 2056

Ἡ εἰδησις αὕτη, ἐπιβεβαιουμένη καὶ ὑπὸ τῶν ἐκ Σόφιας πρὸς τὰ εὐρωπαϊκὰ φύλλα τηλεγραφημάτων, παρέχει ἡμῖν τὸ μέτρον τῆς νοσηρᾶς διανοητικῆς καταστάσεως τῆς κρατούσης ἐν Βουλγαρίᾳ. Τὸ σύνταγμα τοῦ Τυρνόβου, λέγει ἡ βουλγαρικὴ Σύνοδος, θεσπίζει ὅτι ἡ βουλγαρικὴ Ἐκκλησία ἀποτελεῖ μέρος τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ τὸ σύνταγμα τοῦτο ἐπεκύρωσαν αἱ μεγάλαι Δυνάμεις αἱ ὑπογράψασαι τὴν Συνθήκην τοῦ Βερολίνου. Ἄρα οἱ Ἕλληνες ὀρθόδοξοι «δὲν δικαιῶνται νὰ ζητῶσιν ἄλλους πνευματικούς ἀρχηγούς ἐκείνων οὗς ἔθεσεν ἡ βουλγαρικὴ Ἐκκλησία»· ὁ ἐστὶ δέον ἵνα ὑπάγωνται ὑπὸ τὴν δικαιοδοσίαν τῆς βουλγαρικῆς Ἐξουσίας ὡς ἐν Ρουμανίᾳ καὶ Σερβίᾳ, διότι δὲν ἐπιτρέπεται ἡ συνύπαρξις δύο ὀρθοδόξων ἐπισκόπων ἐν μιᾷ καὶ τῇ αὐτῇ πόλει ἢ ἐπαρχίᾳ.

Ἐλησμόνησαν, ἢ προσποιῶνται ὅτι ἐλησμόνησαν, οἱ συντάκται τῶν ὡς ἄνω παραλογισμῶν, ὅτι οἱ Βούλγαροι, ἐξεγερθέντες κατὰ τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ καταπατήσαντες ἀνάδην πάντας τοὺς ἱεροὺς κανόνας καὶ θεσμούς ἐφ' ὧν ἐδράζεται τὸ πολίτευμα ταύτης, ἀπεκόπησαν ἐπισήμως, ἀποφάσει τῆς Τοπικῆς Συνόδου τῆς συνελευσέως ἐν Κωνσταντινουπόλει, (μετὰ τὴν ἐξάντλησιν πάντων τῶν ἡπίων καὶ συνδιαλλακτικῶν μέτρων), τοῦ σώματος τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας· τὴν δὲ ἀπόφασιν ταύτην τῆς Ἐκκλησίας Κωνσταντινουπόλεως, τῆς μόνης κανονικῆς Ἀρχῆς τῶν Βουλγάρων, ἀνεγνώρισαν, διω-

πιλῶς ἢ ἐκπεφασμένως, ἅπασαι αἱ ὀρθόδοξοι Ἐκκλησίαι.

Ἄν διατρέφῃ καὶ σκιὰν ἀμφιβολίας ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου ἡ βουλγαρικὴ Σύνοδος καὶ ὁ πρόεδρος αὐτῆς Ἐξάρχος, ὅς ἐρωτήσωσι τὴν ἱερὰν Σύνοδον τῆς Ρωσσίας ἂν εἶναι δεκτοὶ πρὸς συνειρουργίαν ἢ πρὸς οἰκιστὴν ἐτέρας θρησκευτικῆς τελετῆς συμμετοχὴν μετὰ τῶν μελῶν ταύτης ἡ οἰουδῆτινος ἐτέρου Ρώσσου ἀρχιερέως. Ὅσον δ' ἀφορᾷ εἰς τὴν ἐπίσημον γνώμην τῆς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ρωσσίας περὶ τοῦ ὀρθοδόξου ἢ μὴ τῶν ἀπὸ τοῦ 1860 μέχρι τῆς ἀνακηρύξεως τοῦ βουλγαρικοῦ σχίσματος πράξεων των, ταύτην καταχωριταμεν ἐν τῇ «Ἐκκλησιαστικῇ Ἀλήθειᾳ», οὐ πρὸ πολλοῦ χρόνου. Μόνον δὲ θυμηδίαν θὰ προκαλέσῃ, φρονούμεν, τὸ ἐπιχείρημα, ὅτι αἱ μεγάλαι Δυνάμεις, ἐπικυρώσασαι τὸ σύνταγμα τοῦ Τυρνόβου περὶ τῆς πολιτικῆς καταστάσεως τῆς βουλγαρικῆς Ἡγεμονίας, συνεθέσπισαν συνάμα, ἐν ἀγίῳ πνεύματι, δίκην Πατέρων ἀγίας τινὸς Συνόδου, τὰ περὶ τῆς ὀρθοδοξίας ἢ μὴ τοῦ βουλγαρικοῦ λαοῦ. Τὰ θρησκευτικὰ ζητήματα δὲν κανονίζονται ὑπὸ τῶν πολιτικῶν συνελεύσεων καὶ ὑπὸ τῶν διπλωματῶν καὶ τῶν πολιτευτῶν. Ἐφόσον δὲ ἡ Ἐκκλησία Κωνσταντινουπόλεως, δι' οὗς αὕτη εἶναι μόνη ἁρμοδία νὰ ἀποφανθῇ λόγους, θεωρεῖ τοὺς Βουλγάρους, δικαίως ἢ ἀδίκως, ὡς ξένους καὶ ἄλλοτρίους, θρησκευτικῶς, ἑαυτῆς, οὗτοι, δύνανται μὲν νὰ ἐξεγείρωνται κατὰ τῆς ἀποφάσεως ταύτης, ἀλλ' οὐδόλως δικαιῶνται, ἐκβιάζοντες ἐγκληματικῶς τὴν συνείδησιν τῶν Ἑλλήνων ὀρθοδόξων καὶ βίᾳ ἀποσπῶντες ἀπὸ τῆς ἰδίας Ἐκκλησίας, νὰ ὑπαγάγῃσι τοὺς ὑπὸ τὴν βουλγαρικὴν ἐκκλησιαστικὴν δικαιοδοσίαν καὶ ἐπὶ τῇ προφάσει ταύτῃ νὰ ἀπογυμνώσιν αὐτοὺς τῶν ἐκκλησιῶν καὶ λοιπῶν ἱερῶν καθιδρυμάτων των. Τὸ τοιοῦτον ἀποτελεῖ ἀπλούςτατα βδελυρὸν θρησκευτικὸν διωγμὸν ἐν πλήρει εἰκοστῇ αἰῶνι· τὸ δὲ ἐπιχείρημα ὅτι αἱ μεγάλαι Δυνάμεις, ἐπικυροῦνται τὸ σύνταγμα τοῦ Τυρνόβου, συνήθουν, λεληθότως, εἰς τὸν βδελυρὸν διωγμὸν τοῦτον, ἀποτελεῖ πράξιν ἥς τὸν προσήκοντα χαρακτήρισμὸν ἐπαφίμεν εἰς αὐτοὺς τοὺς τοὺς ἐνδιαφερομένους. Ἀλλ' ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, διατί οἱ Βούλγαροι δὲν

προέβησαν ἀπὸ τοῦ 1879 εἰς τὴν κατὰναγκαστικὴν ὑπαγωγὴν τῶν Ὁρθοδόξων ὑπὸ τὴν Ἐξαρχίαν, ἀφοῦ εἶχον, προκαταβολικῶς, τὴν συναίνεσιν τῶν Δυνάμεων; ἢ μήπως τοῖς ἔλειπεν ἡ καλὴ θέλησις;

Ἀλλὰ τὸ ὑπόμνημα τῆς βουλγαρικῆς Συνόδου ἀσυναισθήτως ἀποδίδει ὑψίστην ἐκδούλευσιν εἰς τὸν ἀγῶνα τοῦ δικαίου καὶ τῆς ἀληθείας. Οἱ Βούλγαροι εἰσὶ, λέγει, ὀρθόδοξοι, ἐξεδίωξαν δὲ τοὺς Ἑλληνας ὀρθοδόξους Μητροπολίτας, διότι δὲν ἐπιτρέπεται ἐν τῇ Ὁρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ ἡ συνύπαρξις, οὐδὲ ἐνεκα φυλετικῶν λόγων, δύο ἐπισκόπων ἐν μιᾷ καὶ τῇ αὐτῇ πόλει ἢ ἐπαρχίᾳ. Ἀλλὰ τότε τί ζητεῖ ὁ βούλγαρος Ἐξαρχος ἐν Κων(σταντινί) πόλει, παρὰ τὸ πλεονὲς αὐτοῦ τοῦτου τοῦ πρωθιεράρχου τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ Οἰκουμένης. Πατριάρχου; τί ζητοῦσιν οἱ Βούλγαροι ἐπίσκοποι, ἀφοῦ ἀξιοῦσιν ὅτι εἰσὶν ὀρθόδοξοι, παρὰ τὸ πλεονὲς τῶν Ἑλλήνων ὀρθοδόξων ἐπισκόπων ἐν Θράκῃ καὶ Μακεδονίᾳ; Ἐν Φιλιππουπόλει δὲν ἐπιτρέπεται, διατείνονται οἱ Βούλγαροι, ἡ συνύπαρξις δύο Μητροπολιτῶν, Ἑλληνας καὶ Βουλγάρους, διότι ἀμφοτέρω εἰσὶ, κατ' αὐτοὺς, ὀρθόδοξοι· ἐν Ἀδριανουπόλει ὅμως, ἐν Θεσσαλονίκῃ, ἐν Βιτωλίοις κλπ. ἀξιοῦσιν ὅτι δὲν βλάπτει ἂν ὑπάρχωσι δύο τοιοῦτοι! Ἰδοὺ ἡ βουλγαρικὴ λογικὴ.

Ἀλλ' εὐγνωμοσύνη ὀφείλεται τῇ βουλγαρικῇ Συνόδῳ διὰ τὰς δηλώσεις αὐτῆς ταύτας· διότι αὗται, καίπερ ἀσυναισθήτως, ἴσως, προελθοῦσαι ἐκ τῶν ὀρθοδόξων σπερμάτων τῶν ὑπνωπτόντων ἐν γυνίᾳ τινὶ τῆς συνειδήσεως αὐτῶν τῆς γαλουχηθείσης ἐπὶ μακροῦς αἰῶνα διὰ τῶν ναμάτων τῆς Ὁρθοδοξίας, ἀποτελοῦσι τὴν περιφανέστεραν καταδίκην τῶν ἀντορθοδόξων φυλετικῶν θεωριῶν, ὑφ' ὧν οἱ στρηλατούμενοι ἐξώκειλαν, ἀπὸ ἡμισείας ἤδη ἐκκτοντακτηρίδος, εἰς μυρίας ὅσας παρεκτροπὰς καὶ ἀνομίας. Αἱ φυλετικαὶ θεωρίαι εἰσὶν ἀπαράδεκτοι ἐν τῇ Ὁρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ, λέγει τανῦν ἡ βουλγαρικὴ Σύνοδος. **Σὺ εἶπας.** Ἀλλὰ τί ἕτερον φωνεῖ, ἀπὸ πεντήκοντα ἤδη ἐτῶν, πρὸς τοὺς Βουλγάρους ἡ Ἐκκλησία τῆς Κωνσταντινουπόλεως;

Ὅπως ἀνάξιον τοῦ κόπου θεωροῦμεν νὰ ἐνδιατρίψωμεν ἐπὶ πλέον εἰς ὅσα ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἀντικειμένου γράφει ἑτέρα βουλγαρικὴ ἐφημερίς ἡ «Δνέβνικ», ἀναμασῶσα ἐπιχειρήματα, μυριάκις ἀνασκευα-

σθέντα ἤδη περὶ τῶν ἀποπειρῶν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου ὅπως προκαλέσῃ παρέμβασιν τῶν ξένων εἰς ζήτημα καθαρῶς ἐσωτερικὸν τῆς Ἡγεμονίας. Τὰ πρὸς τὴν Αὐτοκρατ. Ὁθωμανικὴν Κυβέρνησιν, καθὼς καὶ πρὸς τὸν Τσάρον καὶ τὰς λοιπὰς μεγάλας Δυνάμεις διαβήματα τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου ὑπὲρ τῶν ἐν Βουλγαρίᾳ καὶ Ἀν. Ρωμυλίᾳ Ἑλλήνων ὀρθοδόξων, εἰσὶν ἀπὸ πάσης ἀπόψεως νόμιμα καὶ δεδικαιολογημένα, βασιζόμενα ἐπὶ τῶν σχετικῶν διατάξεων τῆς Συνθήκης τοῦ Βερολίνου καὶ ἀποτελοῦσιν, οὐχὶ ἐπέμβασιν εἰς τὰ ἐσωτερικὰ τῆς Ἡγεμονίας ἢ εἰς ζητήματα ἰδιοκτησίας δι' ἃ ἀρμόδιοι εἰσὶν μόνοι οἱ βουλγαρικοὶ νόμοι, ἀλλ' ἐπὶ κλησιν εἰς τὴν Εὐρώπῃν ὅπως περιφρουρήσῃ καὶ καταστήσῃ σεβαστὰ τὰ αὐθαιρέτως καταπατηθέντα δικαιώματα τῶν Ἑλλήνων ὀρθοδόξων, τὰ παρ' αὐτῆς τῆς Εὐρώπης διὰ τῆς ἐπισήμου ὑπογραφῆς τῆς ἐγγυηθέντα, ἐξαναγκάζομένης τῆς Βουλγαρίας εἰς τὴν τήρησιν τῶν ὅρων ὑπὸ τοὺς ὁποίους, ὡς *conditio sine qua non*, συγκατετέθη ἡ Εὐρώπη νὰ θέσῃ ὑπὸ τὴν διοίκησιν τῆς ἑκατὸν χιλιάδας ἑλληνικοῦ πληθυσμοῦ. Τοῦτο προκηρύσσουσι περιφανῶς αἱ διατάξεις τῆς Συνθήκης τοῦ Βερολίνου καὶ τοῦ προσαρτήματος αὐτῆς, τοῦ Ὁργανικοῦ Νόμου τῆς Ἀν. Ρωμυλίας.

Εὐτυχῶς ὅμως διέφυγε καὶ τὸ ἔρκος τῶν ὁδόντων τῆς «Δνέβνικ» πολῦτιμος ὁμολογία. «Ἐὰν κατὰ τῶν Ἑλλήνων—γράφει μικρὸν κατωτέρω,—παρ' ἡμῖν ἐγένοντο βίαισμοι, τὰ αἷτια αὐτῶν κρύπτονται εἰς τὰς προκλήσεις ἐκ μέρους τῶν πρακτόρων τοῦ ἑλληνικοῦ Πατριαρχείου ἐνταῦθα καὶ ἐν Μακεδονίᾳ». Τύχη ἀγαθὴ. — Λοιπὸν τὰ λοιπὰ περὶ τοῦ ὀρθοδόξου ἀντικανονικοῦ τῆς ὑπάρξεως Ἑλλήνων ἀρχιερέων ἐν Βουλγαρίᾳ ἐπιχειρήματα τῆς βουλγαρικῆς Συνόδου καὶ τοῦ τύπου ἦσαν ἀπλῶς **προφάσεις ἐν ἁμαρτίαις**, πράγματι δὲ προῦκειτο περὶ τῆς βουλγαρικῆς, ἀναφορικῶς πρὸς τὴν Μακεδονίαν, βουλιμίας· διότι ὡς πρὸς τὴν «ἐνταῦθα», ἐν Βουλγαρίᾳ δηλ. στάσιν τοῦ ἑλληνικοῦ πληθυσμοῦ τὴν ἀπὸ πάσης ἀπόψεως ἀπογον, παραπέμπομεν τοὺς Βουλγάρους εἰς τὰς κατ' ἐπανάληψιν σχετικὰς ἐπικινετικὰς δηλώσεις αὐτοῦ τοῦ Ἡγεμόνος των. Ἐκτὴρῆχθη λοιπὸν πόλεμος ἐξοντώσεως κατὰ τῶν ἐν τῇ Ἡγεμονίᾳ Ἑλλήνων

Ὁρθοδόξων ἐνεκα τῶν μακεδονικῶν παραχῶν. Τοῦτο ὁμολογεῖ νῦν καὶ ἡ «*Drebnu*».

Ἀλλὰ μάτην ἀναμασῶσι τοὺς τετριμμένους κοινούς τόπους τούτους οἱ Βουλγαροὶ. Ἡ ἐποχὴ τῆς διὰ τῆς μεθόδου τοῦ ψεύδους καὶ τῆς συκοφαντίας διαβουκολήσεως τῆς κοινῆς γνώμης παρήλθεν ἀνεπιστρεπτί. Ἡ Εὐρώπη γινώσκει πλέον, κατὰ τρόπον ἀνεπίδεκτον ἀμφισβήτησεως, τίνες οἱ ἀποπειραθέντες τὴν ἀναστάτῳσιν τῆς Μακεδονίας, ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῶν ἀναρχικῶν ἐγκληματικῶν ἀποπειρῶν τῆς Θεσσαλονίκης καὶ τῶν προκηρῶσεων τοῦ ἐπαναστατικοῦ κομιτάτου «ἡ ἐσωτερικὴ Ὁργάνωσις», μέχρι τῆς πρὸ ὀλίγων ἐβδομαδῶν ἐπικλήσεως — ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς α' Μαΐου — πρὸς τὸν διεθνῆ σοσιαλισμὸν καὶ τῶν ἀποφάσεων τοῦ κατὰ τὴν προπαρελθούσαν Κυριακὴν ἐν Σόφια συγκροτηθέντος μακεδονικοῦ, δῆθεν, συλλαλητηρίου. ἀποφάσεων προσκαλοῦσιν τὴν «ἐσωτερικὴν Ὁργάνωσιν» τὸ ἐπίσημον δηλ. ἐπαναστατικὸν Κομιτάτον, «ὅπως, διὰ πάντων τῶν ἐπιθετικῶν μέσων, ἐπαναλάβῃ τὸν ἐν Μακεδονίᾳ ἀγῶνα».

Ἡ Εὐρώπη γινώσκει, πλέον, κατὰ τρόπον ἀνεπίδεκτον ἀμφισβήτησεως, τὴν πνιγερὰν ἀτμόσφαιραν τοῦ ψεύδους, τῆς ἐγκληματικότητος, τῆς βαρβαρότητος καὶ τοῦ ἀγρίου ἐγωϊσμοῦ τὴν βρσιλεύουσιν ἐν τῇ βουλγαρικῇ Ἡγεμονίᾳ. Ἡ δὲ γνώσις αὕτη, καίπερ ἀντὶ βαρυτάτου τιμήματος, παρ' ἀλώων καταβλήθέντος, κτηθεῖσα, ἔσται γονιμὸς εἰς εὐεργετικά καὶ αὐτόχρημα σωτήρια ἀποτελέσματα διὰ τοὺς λοιποὺς λαοὺς τῆς χερσονήσου τοῦ Αἴμου.

ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΙΑΙ ΚΟΥΤΣΟΒΛΑΧΩΝ

Ἐκθεδὶς Μητροπολίτου Θεσσαλονίκης.

Παναγιώτατε Δέσποτα,

Ἐπὶ τῇ εἰδήσει ὅτι παντοῖαι καταβάλλονται ἐνέργειαι καὶ προσπαθεῖται ἀπὸ μέρους τῶν τῆς Ρωμανίας προπαγανδιστῶν, ὅπως υπογραφῶσι καὶ υποβληθῶσι τῇ Μεγάλῃ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίᾳ ἀναφορὰ ἐπὶ τῷ τέλει νὰ ἐπιτραπῇ τοῖς ρωμουνίζουσιν ἢ ἐν ταῖς ἐκκλησίαις καὶ ἐν ταῖς σχολαῖς χρήσις τῆς ρωμουνικῆς γλώσσης καὶ ἐνὶ λόγῳ ν' ἀνγνωρισθῶσι παρ' αὐτῆς κοινότητες ρωμουνικαί, οἱ ἐκ διχόρων μερῶν κατὰ γό-

μενοι καὶ ἐν Θεσσαλονίκῃ ἐγκυστεστημένοι λόγιοι, ἐπιστήμονες, ἔμποροι, ἐπαγγελματίαι καὶ ἐργάται βλαχόφωνοι Ἕλληνες, ἐν τῷ καθήκοντι καὶ δικαιώματι αὐτῶν τοῦ ἀμύνεσθαι ὑπὲρ τῶν πατρῶν καθόλου, αὐθόρμητοι ὑπέγραψαν καὶ ἐπέδωκάν μοι τὰς ἐγκλείστους ὧδε διαβιβάζομένας τῇ Ὑμ. Θ. Παναγιότῃ ἀναφορὰς, δι' ὧν, τὴν βαθυτάτην εὐγνωμοσύνην καὶ τὴν ἀπειρίριστον αὐτῶν πίστιν καὶ ἀφοσίωσιν πρὸς τὴν Μεγάλῃν τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν καὶ τὴν σεβαστὴν Αὐτοκρατορικὴν Κυβέρνησιν ἐκδηλοῦντες, διαμαρτύρονται ἐντόνως κατὰ τῶν ὡς εἴρηται ἐνεργειῶν καὶ ἀποκηρύττουσι μετ' ἀγανακτήσεως τοὺς εὐαριθμοτάτους ὁμῆμονας αὐτῶν, ἀξιοῦντας καὶ ἀποτολμῶντας νὰ ὁμιλῶσιν ἐν ὀνόματι, δῆθεν, πάντων τῶν Ἑλληνοβλαχῶν κατοίκων τῆς Αὐτοκρατορίας.

Ἐν Θεσσαλονίκῃ τῇ 7 Μαΐου 1907.

Τῆς Ὑμετέρας κτλ.

ταπεινὸς ἐν Χριστῷ ἀδελφός

καὶ πρόθυμος θεράπων

† Ὁ Θεσσαλονίκης ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

Διαμαρτυρία.

Παναγιώτατε Δέσποτα,

Οἱ ἐν τῷ προκειμένῳ ἐγγράφῳ εὐλκῶς υπογεγραμμένοι Ἑλληνοβλαχοί, πιστὰ μὲν πνευματικὰ τέκνα τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, πιστοὶ δὲ ὑπήκοοι τῆς Αὐτοῦ Αὐτοκρατορικῆς Μεγαλειότητος, τοῦ τρισεβέστου ἡμῶν Ἀνακτοῦ Σουλτάν Ἀβδούλ Χαμίτ Χάν τοῦ Β' καὶ φιλόνομοι κάτοικοι τῆς Μεγάλῃς τῶν κραταιῶν Σουλτάνων Αὐτοκρατορίας, μετ' ἀληθοῦς ἀντακουσίσεως καὶ πολλῆς ἀγαλλιότητος ἐμάθομεν ὅτι ἡ γενομένη ἡμῶν Μεγάλη τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία καὶ πάλιν, ὡς πάντοτε, τὰ τίμια ἡμῶν πάτρια ἐπιμελῶς περιέπουσα καὶ τοὺς ἀληθεῖς, ἀνεπηρέαστους, ἀμεταβλήτους καὶ νομίμους ἡμῶν πόθους συνειδυῖα, ἔγνω ὅπως ἀποκρούσῃ τὴν ἐν τῷ παρ' ἡμῖν ἀπ' αἰώνων ἐπικρατοῦντι ἐκκλησιαστικῷ καὶ ἐκπαιδευτικῷ καθεστῶτι μεταβολήν, ἣν ἀδελφοὶ τινες ἡμῶν ρωμουνίζοντες, κρύμψιν οἷς οἶδε Κύριος ἀποπλανηθέντες, παρίστανται ὡς ἐπιζητοῦντες.

Ἐπὶ τῷ νέῳ τούτῳ πολυτίμῳ δείγματι τῆς στοργῆς μεθ' ἧς ἡ Μήτηρ ἡμῶν Μεγάλη τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία ἀμύνεται ὑπὲρ τῆς δικτηρήσεως τῶν προσφιλῶν ἡμῖν πατρῶν, ἐν τε τῇ λατρείᾳ τοῦ Θεοῦ καὶ ἐν τῇ ἐκπαιδεύσει, ἡμεῖς, ἐπιστήμονες καὶ ἔμποροι καὶ πάσης τέχνης καὶ παντὸς ἐπαγγέλματος ἐργάται,

καθηκόν ἡμῶν ἱερὸν ἡγούμεθα ὅπως, μιᾷ φωνῇ καὶ μιᾷ καρδίᾳ, ἐκφράσωμεν μὲν Αὐτῇ τὴν βαθυτάτην ἡμῶν εὐγνωμοσύνην, ὑποβάλλωμεν δὲ τὴν αἰώνιαν καὶ ἀπαρσάλευτον ἡμῶν πίστιν καὶ ἀφωσίωσιν εἰς τὸ Οἰκουμένικόν τῶν ὀρθοδόξων χριστιανῶν Πατριρχεῖον καὶ εἰς τὴν Αὐτοῦ Αὐτοκρατορικὴν Μεγαλειότητα τὸν Ἄνγκτᾶ ἡμῶν Σουλτᾶν Ἀβδούλ Χαμίτ Χάν τὸν Β'.— Ὡς πολλὰ καὶ εὐδαίμονα δόξα τὰ ἔτη ὁ Μέγας Θεός— καὶ, δυνάμει τοῦ παγκύρου καὶ ἀπαρχιδιάστου ἡθικοῦ νόμου τῆς συνειδήσεως, δηλώσωμεν ὅτι:

α') Ἐπιστήμως διχμηρυρόμεθα κατὰ τῆς σκοπίμου παρχμωρρώσεως τοῦ ἔθνικοῦ ἡμῶν χαρακτῆρος καὶ ἀποκηρύττομεν τοὺς τὴν παρχμωρρῶσιν ταύτην εἰσηγησαμένους, τοὺς ὁπωσδήποτε εἰς αὐτὴν συντελοῦντας καὶ τοὺς ἀντικανονικῶς καὶ παρχμωρρῶς ἐκ ξένων πολιτικῶν ὑπολογισμῶν ἀξιοῦντας ὑποβολιμαίας καινοτομίας ἐν τῇ λατρείᾳ ἡμῶν καὶ ἐν τῇ ἐκπαιδεύσει.

β') Ξένοι πικρὸς πολιτικοῦ ὑπολογισμοῦ καὶ τῶν πατρικῶν ἡμῶν παρχμωρρῶσεων εὐσεβεῖς καὶ ἄγρυπνοι θεμωτορῦλκας, ἀποκηρύττομεν μετ' ἀγανακτήσεως τοὺς εὐκριθμοτάτους ὁμαίμονας, οἵτινες, ἔνεκα γνωστῶν λόγων, ἀξιοῦσιν ὅπως ὁμιλῶσιν ἐν ὀνόματι δῆθεν πάντων ἡμῶν, καὶ διακηρύττομεν ὅτι, λόγῳ ποσοῦ τε καὶ ποιοῦ ἀποτελοῦντες τὰ ἐννέα δέκατα τοῦ καθ' ἅπασαν τὴν Αὐτοκρατορίαν βλαχικοῦ πληθυσμοῦ, μόνον ἡμεῖς δικαιοῦμεθα νὰ ἐκφράζωμεν, μετὰ κύρους καὶ αὐθεντίας, τοὺς πόθους αὐτοῦ. Καὶ

γ') Τῶν πόθων ἡμῶν τούτων πρῶτός ἐστιν ἡ αἰωνία ἐν ταῖς ἐκκλησίαις καὶ ἐν τοῖς σχολείοις ἡμῶν διατήρησις τῆς ἐλληνικῆς γλώσσης καὶ τῶν ἐλληνικῶν γραμμάτων καὶ ἡ ἀποσκορράσις τῆς πρὸς ἡμᾶς ξένης, ἀγνώστου καὶ ἀκαταλήπτου ρωμουνικῆς γλώσσης.

Μετ' εὐλαβείας Παναγιώτατε Δέσποτα, ἀσπάζόμενοι τὴν Ὑμετέραν δεξιάν καὶ ἐπικαλούμενοι τὰς θεοπειθεῖς εὐχὰς καὶ εὐλογίας τῆς Μητρὸς ἡμῶν Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας διατελοῦμεν ἐσχαί.

Πιστὰ καὶ ἀφωτισμένα Αὐτῇ τέκνα

Ἐν Θεσσαλονίκῃ τῇ 15 Μαρτίου 1907.

Ἐπισυνάπτονται ἐξ ἑτέρων τυττόσημοι ἀνταρκαί φέρουσαι, ἐν συνόλῳ, πεντακοσίας εἴκοσι καὶ ἐξ ὑπογραφῆς, ἐπιστημιουμένου καὶ τοῦ ἐπαγγέλματος ἐκάστου τῶν ὑπογραφόντων.

Ταῖς διαμαρτυρηθεῖσι ταύταις ἐπισυνάπτεται ἀκριβὴς κατάλογος τῶν ἐν Θεσσα-

λονίκῃ ρωμουνιζόντων ἀνερχομένων ἐν συνόλῳ εἰς 30. Ἴδε οὗτος.

Ἀδελφοὶ Ταρχρέσκου (Κώστας, Ἀδαμος, Θεόδωρος καὶ Ἀθανάσιος), ἐκ Βερροίας, ράπτει χωρικῶν ἐνδυμάτων.

Πέτρος Θ. Βόγας, ἐκ Βελεσσῶν, πρῶτον ἀστυνόμος.

Ἰωάννης Πλαπᾶς, ἐκ Κρουσόβου, ἄεργος.

Δημήτριος Γεωργαντᾶς, ἐκ Βερροίας, κάπηλος.

Ἀδελφοὶ Μαρτζιάρη, (δύο) ἐκ Περλεπέ, ξενοδόχοι.

Γεώργιος Α. Βόγας, ἐκ Βελεσσῶν, διδάσκαλος ἐν τῇ ρωμουνικῇ σχολῇ.

Τηλέμαχος Ι. Βόγας, ἐκ Βελεσσῶν, διαμένων ἐν τῷ ρωμουνικῷ οἰκοτροφείῳ.

Παντελῆς Μάσιου, ἐκ Βελεσσῶν θεῖος τοῦ Γ. Βόγα.

Ἄρσος Ζήκου, ἐκ Βελεσσῶν, μαθητὴς τῆς ρωμουνικῆς σχολῆς.

Σάββας Θ. Σάρρος, ἐκ Βελεσσῶν, καὶ Γ. Δημᾶνης ἐξ Ἀχρίδος, καθογῆται ἐν τῇ ρωμουνικῇ σχολῇ.

Ἰωάννης Θ. Σάρρος, ἀδελφὸς τοῦ προμνησθέντος, οἰκονόμος τοῦ ἐνταῦθα ρωμουνικοῦ οἰκοτροφείου.

Εὐάγγελος Ἀναστασίου καὶ Κωστῆς Πάνου ἐκ Κρουσόβου, μικροράπτει.

Χρήστος Λάμπρου, ἐκ Κρουσόβου, ξενοδόχος.

Γεώργιος Καπετάν, ἐκ Περλεπέ, διδάσκαλος τῆς ρωμουνικῆς σχολῆς.

Α. Σιούντας, ἐκ Κρουσόβου, ἱατρὸς ἐπιθεωρητὴς τῶν ρωμουνικῶν σχολῶν.

Τασιούλας Νίτσας, ἐκ Κλεισούρας, ὑποδηματοποιός.

Στέφανος Χατζῆ, ἐκ Κλεισούρας καὶ Κ. Χρίστοβιτς ἐκ Βιτωλίων, ὁ μὲν διδάσκαλος, ὁ δὲ παιδονόμος τῆς ρωμουνικῆς σχολῆς.

Δ. Δάνος, Ι. Δάνος καὶ Κ. Κερᾶνης, ἐκ Νεβέσκης, ὁ μὲν πρῶτος ρωμοῦνος ἐπιθεωρητὴς, ὁ δεῦτερος διδάσκαλος καὶ ὁ τρίτος βοηθὸς τοῦ οἰκονόμου τοῦ ρωμουνικοῦ οἰκοτροφείου.

Δ. Μπέντος, ἐκ Νεβέσκης, μάγειρος.

Κώστας Μουλᾶς, ἐκ Νεβέσκης, καθάσης τοῦ ρωμουνικοῦ προξενείου καὶ Ἰωάννης Μήτρου, ἐκ Κλεισούρας, πρῶτον μάγειρος τούτου.

Κ. Γσιουτσουρίκας, ἐκ Νεβέσκης, γραμματεὺς ρωμουνικοῦ καταστήματος.

Ἐκ τούτων, ἀνεγνωρισμένοι ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως ὡς ρωμοῦνοι κάτοικοι Θεσσαλονίκης εἰσὶ μόνον οἱ ἀδελφοὶ Ταρχρέσκου καὶ Σάρρου, ἐξ ὧν δηλονότι μόνον πρόσωπα, οἱ δὲ λοιποὶ εἰσὶν ἐγγεγραμμένοι ὡς ρωμοῦνοι παρεπίδημοι.

ΕΠΙΚΑΙΡΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

Ἐκθεσις Μητροπολίτου Πελαγονείας

Παναγιώτατε Δέσποτα,

Νέα πάλιν κατορθώματα τοῦ Βουλγαρικοῦ Κομιτάτου ἐτάρχξαν τὴν ταπεινὴν παροικίαν Πελαγονίαν.

Εἰς ἐκ τῶν ἀστῶν Μοναστηρίου, ἐξηκοντούτης, σιδηροπώλης ἐν τῷ Βουτυροπαζάρῳ, προσεκολληθεὶς ἀπὸ τινῶν ἐτῶν τοῖς Σέρβοις ἀνέλαβεν ἐσχάτως περιοδεῖν εἰς Περλεπέν καὶ τὰ περίξ χωρία ὅπως ἐνθαρρύνῃ τοὺς ὁμόφρονάς του κατὰ τῶν βουλγαριζόντων. Οὗτοι δέ, ἔχοντες καὶ πικραιότερας κατ' αὐτοῦ ἐξ ὁμοίων λόγων ἀφορμὰς ἐκδικήσεως, παρεμόνευσαν αὐτὸν ἐξωθεν τοῦ ἐργαστηρίου του τῇ 3 Μαΐου περὶ τὴν 11 1/2 ὥραν τουρκιστί, καὶ τετράκις πυροβολήσαντες ἀφῆκναι ἀπνουν καὶ διαφεύγουσι μέχρι σήμερον τὰς χεῖρας τῆς δικαιοσύνης. Ἡ κηδεία τοῦ μακκρίτου ἐγένετο τῇ ἐπαύριον πομπῶδης ἐν τῷ ναῷ τῆς ταπεινῆς μητροπόλεώς μου παρακολουθούντων τοῦ Σέρβου προξένου καὶ τοῦ προσωπικοῦ τοῦ Προξενίου μετὰ τῶν κυριῶν αὐτῶν καὶ ὅλων τῶν μαθητῶν καὶ μαθητριῶν τῶν ἐν Μοναστηρίῳ ἀπὸ ἱκανῶν ἐτῶν συντηρουμένων Σχολῶν καὶ οἰκοτροφείων τῶν Σέρβων.

Τῇ νυκτὶ τῆς 4 πρὸς τὴν 5 Μαΐου ὁ ἐκ Περλεπέ βούλγαρος ἀρχιληστής Ἰβάν πασᾶς εἰσῆλθε μετὰ εἰκοσμελοῦς συμμορίας εἰς τὸ ἐν Μοριχόβῳ χωρίον Κρουσέβιτσα καὶ συλλαβὼν ἐν ταῖς οἰκίαις των τοὺς ὀρθόδοξους προκρίτους οἰκογενειάρχας Μάρκον Τράϊκου καὶ Χρήστον Τράϊκου, ἀμφοτέρους πεντηκοντούταις, ἐφόρνευσεν αὐτοὺς ἐν μέσῳ τοῦ χωρίου, λόγῳ ὅτι πρὸς τέλεσιν γάμου ἐν τῷ χωρίῳ των ἐκάλεσαν τὸν ὀρθόδοξον παπᾶ Τραϊκὸν ἐκ τοῦ χωρίου Ψανίστης καὶ οὐχὶ σχισματικὸν ἀλλὰ ὁρθόν.

Τῇ 9 Μαΐου ὁ ἐκ Μορίλας Βούλγαρος ἀρχιληστής Δημόκος εἰσελθὼν μετὰ συμμορίας εἰς τὸ ἐν Μοριχόβῳ ὀρθόδοξον χωρίον Ἰβενι, ἀπήγαγεν ἕνα τῶν χωρικῶν, οὗ ἀγνοεῖται μέχρι σήμερον ἡ τύχη· ἐκεῖθεν ἠπέλθε νυκτὸς τοὺς χωρικοὺς τοῦ Ράπες, ζητήσας δὲ 200 λίρας παρὰ τινος Ὀθωμανοῦ σανιδεμπόρου καὶ μὴ λαβὼν αὐτάς, συνέλαβε κατ' ὁδὸν 15 φορτία σανίδων αὐτοῦ καὶ παρέδωκε τῷ πυρὶ μετὰ τῶν σαγμάτων τῶν ὄνων.

Ἐντὸς δὲ τῆς πόλεως Μοναστηρίου τὸ Βουλγαρικὸν κομιτάτον δεικνύει κατ' αὐτάς ὅτι ἀνεβίωτε, πολλὰ δὲ ἄγνωστα πρόσωπα περιφέρονται τῇδε κῆκεῖσε καὶ ἀπαΐσια προμηνύονται τερατουργήματα.

Σῶζοι Κύριος τοὺς Ὀρθοδόξους ἀπὸ πυρός, μαχαίρας καὶ ἐπιδρομῆς ἀλλοφύλων.

Ἐπὶ τούτοις διατελῶ μετὰ σεβασμοῦ,

Ἐν Φαναρίῳ 18 Μαΐου 1907.

Τῆς Ὑμετέρας κτλ.

† Ὁ Πελαγονείας ΙΩΑΚΕΙΜ

Ἐκθεσις Μητροπολίτου Μελενίκου

Παναγιώτατε Δέσποτα,

Καὶ ἄλλην συμφορὰν μετὰ λύπης μου μεγάλης εὐρίσκω εἰς τὴν ἀδύνητον ἀνάγκην νὰ ἀναγγείλω τῇ Ὑ. Θ. Π. ὀφειλομένην καὶ ταύτην εἰς κακοῦργον καὶ ἀνόδιον βουλγαρικὴν χεῖρα ὑποστηρίζομένην νῦν καὶ ὑποβοηθουμένην ὑπὸ τῆς ρουμανικῆς προπαγάνδας. Ἡ ἐν Ἄνω Πορρωτοῖς ἐλληνικῇ ὀρθόδοξῳ ἐκκλησίᾳ τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν τοῦ Θωμᾶ ὁλοσχερῶς κατέκαη. Τὸ πῦρ ἐξερύχθη περὶ τὴν 2αν ὥραν τῆς νυκτὸς τουρκιστί ἀπὸ τοῦ γυναικωνίτου ἐνθα ὑπῆρχε παράθυρον χαμηλὸν ἀνευ ράβδων σιδηρῶν, ὅθεν καὶ ἐρρίφθη τὸ πετρέλαιον, τοῦ ὁποῦ ἡ ὁσμὴ διεδόθη εἰς μεγάλην ἔκτασιν ἀπὸ τὴν κωμόπολιν καὶ τοῦ ὁποῦ τὸ δοχεῖον εὐρέθη ἐντὸς τῆς ἐκκλησίας· καὶ τὸ μᾶλλον πειστικώτερον εἶνε ὅτι τὸ ὕδωρ τοῦ ρύακος τοῦ διερχομένου παρὰ τὴν ἐκκλησίαν μετοχετεύθη ἀλλοχου, διὰ νὰ καταστῇ ἀδύνατος ἡ κατάσβεσις τοῦ πυρός. Οἱ δυστυχεῖς Πορρωῖνοί· ἡγωνίσθησαν μεγάλως διὰ νὰ σώσωσι τὴν ἐκκλησίαν, ἀλλὰ δὲν κατώρθωσαν νὰ σθῆσωσι τὸ πῦρ, διότι ἀστραπικῶς διεδόθη ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον. Ὀλίγα μόνον ἱερὰ ἄμφια καὶ σκεύη ἔσωσαν, ὡς καὶ τὸν κώδικα τῆς ἐκκλησίας, μὲ προφανῇ κίνδυνον τῆς ζωῆς των. Ἐπειδὴ δὲ ὑπάρχει μία καὶ μόνη ἐκκλησία, διὰ τοῦτο συνέστησεν νὰ ἐπιστεγάσωσι προχείρως αὐτὴν καὶ ἐπὶ ἱεροῦ ἀντιμινιστοῦ νὰ τελῶσι τὴν θείαν λειτουργίαν καὶ εἶμαι βέβαιος ὅτι, τῇ βοηθείᾳ τῆς Μ. Ἐκκλησίας καὶ τῇ ὑψηλῇ προστασίᾳ τοῦ μεγαλουργοῦ Πατριάρχου μας, θὰ ἀνεγερθῇ ἔτι καλλιτέρα τῆς πυρποληθείσης· καὶ δικαίως. Καθ' ὅσον παρὰ τοῖς ἀτρομήτοις Πορρωῖνοῖς πᾶν ἄλλο ἢ κατάπτωσης τοῦ φρονήματος παρκατερεῖται ἐκ τῆς ἐν λόγῳ συμφορᾶς. Πρὸς ἀνέγερσιν τῆς ἐν λόγῳ ἐκκλησίας ὑπεραρκοῦσι τριακόσαι λίραι, ὅταν δὲ σὺν Θεῷ, κατὰ Ἰούλιον ἢ Αὐγουστον θὰ μεταβῶ ἐκεῖ θὰ γράψω λεπτομερέστερον περὶ τοῦ ζητήματος τούτου.

Ἐπὶ τούτοις κτλ.

Μελενίκον 3 Μαΐου 1907.

† Ὁ Μελενίκου ΑΙΜΙΛΙΑΝΟΣ

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἱερὰ Σύνοδος. — Τῷ ἐκ τῶν σεβασμ. συνοδικῶν μητροπολίτῃ Πελαγονίας κ. Ἰωακείμ ἐχορηγήθη συνοδικῶς ἄδεια τῆς εἰς τὰς θέρμας Γιάλοβας μεταβάσεως.

Κοινὴ Συνεδρία. — Συνῆλθον τῇ παρελθούσῃ παρασκευῇ, μετὰ μεσημβρίαν, ὑπὸ τὴν προεδρείαν τῆς Α. Θ. τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου εἰς συνεδρίαν κοινὴν ἡ ἱερὰ Σύνοδος καὶ τὸ Δ. Ἐθν. Μ. Συμβούλιον.

Ἀπονομὴ δικαιοσύνης. — Εὐχαρίστως ἀγγέλλομεν ὅτι ἡ μέχρι πρό τινος ἀνώμαλος ἐν Κοριτσῇ κατάστασις ἐβελτίωθη; ἀθωθέντων δικαστικῶς πάντων τῶν ἐπὶ προφάσεσιν ἀνυποστάτοις καὶ συκοφαντικῶς πρὸ τοῦ δικαστικοῦ βήματος ἀχθέντων ἐλλάνων προκρίτων Κοριτσῆς. Ἡ διοικητικὴ ἱκανότης τοῦ ἐξοχ. νέου διοικητοῦ Ἀλλαεδδὶν βέη καὶ ἡ σύνεσις τοῦ πανιερ. μητροπολίτου κ. Γερβασίου, τὸ δὲ κυριώτερον ἡ τῶν κατοίκων εὐσέβεια καὶ τὸ νομοταγὲς, εἰσὶν ἐχέγγυα ἀρκετὰ τῆς ἐπικρατήσεως τῆς τάξεως, τῆς εὐνομίας καὶ τῆς εἰρήνης, τόσων ἀναγκαίων πᾶσι μὲν τοῖς ὀρθοδόξοις ὑπηκόοις τῆς Α. Α. Μ. ἰδίᾳ δὲ τοῖς οἰκοῦσιν ἐπικαίρου ἐπαρχίας.

Ἀρχιερατικαὶ ἐπιχορηγήσεις. — Τὴν τῆς Ἐκκλησίας σύντονον προσοχὴν εἴλκυεν ἐσχάτως ἡ παρὰ τοὺς κειμένους νόμους καὶ ἐπὶ ὑλικῇ ζημίᾳ τῶν μητροπόλεων ἐν τισιν ἐπαρχίαις τολμωμένη ὑποβίβασις τῶν ἀρχιερατικῶν ἐπιχορηγήσεων, πάντοτε αὐτοβούλως καὶ, ἀτυχῶς, ἐκ συναινεσεως ἐνίοτε τῶν πανιερ. ἀρχιερέων, εἰς δυσχερῇ περιάγουσα θέσιν τὸν τοῦ συναινεσαντος μητροπολίτου διάδοχον. Ἐπειδὴ πᾶσα τοιαύτη ὑφ' οἷα δῆτινος ἐπαρχίας ἐλάττωσις ἐπιχορηγήσεως ἀρχιερατικῆς γίνεται ἐπὶ παραβάσει τῶν ἐθνικῶν Κανονισμῶν τῶν καθορισάντων τὸ ποσόν, ὅπερ ἐκάστη ἐπαρχία δεόντως παρέχει πρὸς τὸν πνευματικὸν αὐτῆς ποιμένα, τὰς τοιαύτας παρανόμους μεταβολὰς τῶν κειμένων νόμων ἡ Ἐκκλησία κηρύττει ἀκύρους, τοῦτο δὲ καθίστησι καὶ πάλιν γνωστὸν εἰς πάσας τὰς ὑπὸ τὸν πατριαρχικὸν Οἰκουμενικὸν Θρόνον ἐπαρχίας. δι' ἰδίας πατριαρχικῆς καὶ συνοδικῆς ἐγκυκλίου, συνιστώσης πατρικῶς καὶ κυριαρχικῶς τοῖς ὀρθοδόξοις τὴν ἔγκαιρον καὶ ἀπαραμείωτον καταβολὴν τῆς ἀρχιερατικῆς ἐπιχορηγήσεως.

Μητροπολίτης Νεοκαισαρείας. — Ἐνεκα

παραπόνων ἐπαρχιωτῶν τινῶν κατὰ τοῦ πανιερ. μητροπολίτου Νεοκαισαρείας κ. Ἀμβροσίου, συνοδικῶς ἐνεκρίθη πρὸ τινος ἡ εἰς τὴν ἐπαρχίαν ταύτην ἐξαρχικῶς ἀποστολὴ τοῦ πανιερ. μητροπολίτου Μεσημβρίας κ. Τιμοθέου πρὸς ἐξέτασιν αὐτῶν. Ὁ πατριαρχικὸς ἐξαρχος, φέρων τὰ νενομισμένα ἐπίσημα γράμματα, ἀνεχώρησε προχθές.

Ἐθνικὰ Φιλανθρ. Καταστήματα. — Πρόεδρος τῆς ἐφορίας τῶν Ἐθν. Φιλανθρ. Καταστημάτων, ἀντὶ τοῦ πανιερ. μητροπολίτου Μεθύμνης, ἐξελέγη, κατὰ τὴν κοινὴν ἱερὰς Συνόδου καὶ Δ. Ἐθν. Μ. Συμβουλίου συνεδρίαν τῆς παρελθούσης παρασκευῆς, ὁ ἐκ τῶν σεβασμ. συνοδικῶν μητροπολίτης Χίου κ. Κωνσταντῖνος.

Μονὴ ἁγίας Ἀναστασίας. — Διαγνώμη τῆς Μοναστηριακῆς Ἐπιτροπῆς, ἐνεκρίθη συνοδικῶς ἡ σύστασις ἐπιτροπῆς ἐν Θεσσαλονίκῃ, ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ σεβασμ. μητροπολίτου, ἐκ τεσσάρων λαϊκῶν, ὧν δύο μὲν ἐκ τῆς πόλεως ταύτης, ἀνὰ εἰς δὲ ἐκ Βασιλικῶν καὶ Γαλατίστης τῆς Χαλκιδικῆς, πρὸς ἐποπτείαν τῆς μονῆς ἁγ. Ἀναστασίας ἐν Χαλκιδικῇ καὶ πρὸς ἐξέλεξιν καὶ ἐπαλήθευσιν τῶν χρεῶν αὐτῆς. Εἰς τὴν μονὴν ἐδόθη ἄδεια νὰ συνάψῃ δάνειον μεθ' ἑτέρας τινὸς μονῆς ἐξοφληθησόμενον ἐκ τῶν προσόδων δύο μετοχίων αὐτῆς, μὴ δυναμένης ἐκ τῶν μετοχίων τούτων νὰ λάβῃ τι ποσὸν πρὸς συντήρησιν τῶν ὀσιωτάτων αὐτῆς πατέρων.

Κοινότης Κυδωνιῶν. — Ἐνεκρίθη συνοδικῶς ἡ εἰς Κυδωνίας μετάβασις τοῦ πανιερ. μητροπολίτου Βάρνης κ. Νεοφύτου πρὸς ἐξακολούθησιν τῆς πέρυσιν ἀνατεθείσης τῷ πανιερ. μητροπολίτῃ Μεσημβρίας σπουδαίας ἐντολῆς.

Χοροστάσια. — Τῇ κυριακῇ ἐσπέρας ἡ Α. Θ. Π. ἐχοροστάτησε κατὰ τὸν ἐσπερινὸν ἐν τῷ πνευματικῷ κατὰ τὰ ψαλμοὺς ἱερῷ νηφ τοῦ ἁγίου Κωνσταντίνου κατὰ τὰ ψαλμοὺς — τῇ δευτέρᾳ, 21 μεσοῦντος. ἐν τῷ ἐν Σταυροδρομίᾳ ὁμωνύμῳ νηφ κατὰ τὴν θείαν λειτουργίαν. Πυκνὸν ἐκκλησιαστικὸν παρῆν καὶ ἐν τοῖς δύο νηοῖς.

Ὀνοματικαὶ ἐορταί. — Τῇ δευτέρᾳ, 21 μεσοῦντος, ἡ Α. Θ. Π. συνεχάρη τηλεγραφικῶς τοῖς ἐορτάζουσι πανιερ. μητροπολίταις Τραπεζοῦντος, Πισιδείας, Σάμου, Γένου καὶ Χώρας καὶ Σεβλίων καὶ Κοζάνης, τῷ δὲ πρώτῳ Βερροίας διὰ τοῦ ἱερολογ. δευτερεύοντος· τηλεγραφικῶς ἠῤῥατο τὰ δέοντα τοῖς ἐξοχ. Κ. Κραθεοδωρῇ ἡγεμόνι τῆς Σάμου καὶ Κ. Μαρτίδῃ

πασᾶ, ὑποστρατήγῳ — διὰ τοῦ πανοσιολ. Μ. πρωτο-
συγκέλλου τῷ εὐγεν. κ. Κ. Ἡλιάσκῳ — διὰ τοῦ πα-
νοσιολ. Μ. ἀρχιδιακόνου τῷ ἱατρῷ κ. Κ. Θ. Ταχιντζή
καὶ τῷ δικηγόρῳ Κ. Γ. Κωνσταντινίδῃ — διὰ τῶν
ιερολογ. δευτερεύοντος καὶ τριτεύοντος τοῖς κκ. Κ.
Ζαχχαριάδῃ δικαιοφύλακι καὶ Κ. Θωμάδῃ μυρεψῷ τῆς
Μ. Ἐκκλησίας, Κ. Δ. Ξανθοπούλῳ, διερμηνεὶ τῆς
Ἑλλην. πρεσβείας, Κ. Ρηγοπούλῳ, Κ. Κύρκῳ ἐπιτρό-
πῳ τοῦ πατριαρχ. ναοῦ καὶ Κ. Θεοχαρίδῃ, ἐπιτρόπῳ
τῶν ναῶν Βλαχερνῶν καὶ Ἐξῶ Κιόνιου. Ἡ Α. Θ. Π.
καὶ οἱ σεβασμ. ἀρχιερεῖς καὶ πολλοὶ τῶν καθ' ἡμᾶς
τὰ κοινὰ πρᾶττοντων ἐξέφρασαν τὰς θερμὰς συγκα-
ρητικὰς αὐτῶν εὐχὰς τῷ σεβασμ. μητροπολίτῃ Χίου
ἐπὶ τῇ ὀνομαστικῇ αὐτοῦ ἐορτῇ.

Πατριαρχικαὶ εὐχαί. — Ἐντολὴ τῆς Α. Θ. Π.
ὁ πανοσιολ. Μ. ἀρχιδιάκονος κ. Βενικλίν, ἐπισκεψά-
μενος τὸν ἐξοχ. ἀνκτορικὸν ἀρχιεπίσκοπον κ. Ἰω. Β.
Ἰωαννίδην βένην, ἡρμήνευσε τῇ οἰκογενείᾳ αὐτοῦ τὰς
πατριαρχικὰς εὐχὰς καὶ πατρικὰς προσήσεις ἐπὶ τῷ
ἀρρεθῶν τῆς ἀδελφῆς αὐτοῦ δεσποινίδος Πολυμνίας
μετὰ τοῦ ἐν Παρισίοις ἐριτίμου κ. Α. Μεσσηνέζη.

Ἐκκλησία Ἀλεξανδρείας

Εὐσεβεῖς δωρεαί. — Μνησθόμεν ἐκ τοῦ «Ταχυ-
δρόμου» τῆς Ἀλεξανδρείας ὅτι, κατ' ἐντολὴν τῶν κλη-
ρονόμων τοῦ πρὸς Κύριον ἄρτι μεταστάontos κόμητος
Μενάνδρου Τσιτσίνια, ἐμετρήθησαν ὑπὸ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ
κ. Στεφάνου, εἰς μνήμην τοῦ θανόντος, αἰγυπτιακαὶ
ἱεροὶ τριακόσιαι ὑπὲρ τοῦ ἐν τῷ Πηλκιδῷ Καίρῳ ἱεροῦ
ναοῦ τοῦ ἁγίου Γεωργίου.

Ἀγαθαὶ πράξεις. — Ἐξ ἐκθέσεως τῶν κατὰ τὸ
παραλθόν ἔτος ἐργασιῶν τοῦ «Μικροῦ Ἀσύλου» ἀναγνω-
σθείσης πρὸ μηνὸς σχεδὸν ἐν ἐπὶ τούτῳ συνελεύσει,
προεδρευομένη ὑπὸ τοῦ μακαριωτάτου πατριάρχου
Ἀλεξανδρείας κ. Φωτίου, μνησθόμεν εὐχάριστος ὅτι,
ἀπὸ τῆς συστάσεως τοῦ φιλανθρωπικοῦ ιδρύματος
εἰσῆχθησαν 71 ὀρφανὰ, ὧν 10 μὲν ἀπεβίωσαν, 4 δ' υἱο-
θετήθησαν ὑπὸ φιλανθρώπων ὁμογενῶν καὶ 12 ἐξῆλθον
κατὰ καιροῦς.

ΤΟ ΠΡΩΤΕΙΟΝ ΤΟΥ ΠΕΤΡΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΑΠΑ*

Ἀλλὰ καὶ αἱ τελευταῖαι λέξεις τῆς προκειμέ-
νης εὐαγγελικῆς ρήσεως, «Καὶ δώσω σοι τὰς κλεῖς

* συνέχεια ἀπὸ σελ. 316—319.

τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν, καὶ ὃ ἐὰν δήσῃς ἐπὶ
τῆς γῆς, ἔσται δεδεμένον ἐν τοῖς οὐρανοῖς· καὶ ὃ
ἐὰν λύσῃς ἐπὶ τῆς γῆς, ἔσται λελυμένον ἐν τοῖς
οὐρανοῖς», παρεξηγήθησαν ὑπὸ τῶν ἀφωσιωμένων
τῇ Ρώμῃ, ἡ δὲ ἐντεῦθεν εἰς μέσον ριφθεῖσα ἐρώ-
τησις: Ποῖα ἡ ἐκτασις τῆς ἐξουσίας τοῦ δεσμεῖν
καὶ λύειν καὶ ποῖα τὰ ὅρια αὐτῆς ἔδωκαν ἀφορ-
μὴν εἰς μυρίας συζητήσεις, καὶ ἡ ἐξουσία αὕτη
παραίτιος ἐγένετο πολλῶν διωγμῶν καὶ μεγίστων
συμφορῶν εἰς τὰς κοινωνίας καὶ τὰ ἔθνη.

— «Οἱ Πάπαι τῆς Ρώμης πολλάκις ἐν πολλοῖς καὶ μά-
λιστ' αὖτε τὸν πέμπτον αἰῶνα αὐτόκλητοι, αἰτίας
ἀναμοχλεύοντες, ἐτάρασσαν διὰ δολίων εἰσηγήσεων
τὴν χριστιανικὴν Ἐκκλησίαν. . . . Βαθμυδὸν δέ, τολ-
μηροτέρᾳ ἀποδόσῃ ἡ Ρώμη, ἐποίησε τὸ αὐτὸ καὶ εἰς τὰ
δυτικὰ χριστιανικὰ κράτη, νῦν μὲν τὰς ἀναγορεύσεις
καὶ τοὺς θανάτους τῶν βασιλέων, νῦν δὲ τὰς συζεύ-
ξεις ἢ διαζεύξεις αὐτῶν ἢ καὶ τὰς τῶν ἐπισκόπων χει-
ροτονίας πρόφρασιν εὐλογοφανῆ ποιουμένη, καὶ πᾶσαν
τὴν Εὐρώπην ἀνακυκῶσα καὶ ἐκπολεμῶσα ἐπὶ αἰῶνας
οὐκ ὀλίγους, πολλῶν πολέμων καὶ αἱματοχυσιῶν πρό-
ξενος ἐγένετο καὶ δὴ καὶ τῶν προτεσταντικῶν αἰρέ-
σεων ἡ αἰτία. . . . Μέγιστα δὲ καὶ φανερώτατα
κακὰ ἡ ψευδὴς αὕτη καὶ ἐκτρομακτικὴ (παπικὴ) ἀρχὴ
ἐπέφερεν εἰς τὸ ἀνθρώπινον γένος καθόλου καὶ εἰς τὴν
Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ ἰδίᾳ» (Παπιστ. Ἑλέγχ. τόμ. 6',
σελ. 22) Περὶ δὲ τῆς ἐξουσίας τοῦ δεσμεῖν καὶ λύειν
εἰς τῶν νεωτέρων διδασκάλων τῆς ρωμαϊκῆς Ἐκκλη-
σίας ἀποφάνεται ὡς ἐξῆς: «Ἰνα πραγματοποιήσῃ τὸ
σχέδιον αὐτοῦ ὁ Σωτὴρ δίδει εἰς τὸν Πέτρον τὰς κλεῖς
τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν καὶ μετὰ τῶν κλειδῶν, αἵ-
τινες εἶναι σημεῖα τῆς ὑπερτάτης κυριαρχίας, δίδει
εἰς αὐτὸν δύναμιν καὶ ἐξουσίαν ἀπεριόριστον καὶ
ἀπόλυτον ὅπως μεταχειρισθῇ αὐτὴν διὰ τῆς κλείσεως
ἢ τῆς ἀνοίξεως, διὰ τῆς δήσεως ἢ τῆς λύσεως. . . . Λοιπὸν ὁ
πάπας κατέστη ὑπέρτατος καὶ ἀλάνθαστος κριτὴς
ὅλων τῶν ζητημάτων τὰ ὅποια ἐνδιαφέρουσι τὴν σω-
τηρίαν τοῦ κόσμου· κριτὴς ὑπέρτατος καὶ ἀλάνθαστος
ὅλων τῶν διδασκαλιῶν, κυβερνήτης καὶ διευθυντῆς
ὑπέρτατος καὶ ἀλάνθαστος ὅλων τῶν συνειδήσεων, ὅλων
τῶν κοινωνιῶν, ὅλων τῶν συστημάτων» (βλ. Ἑξηγ. ἑ. ε'
σελ. 238). Ἐντεῦθεν χιλιάδες ἀνθρωπίνων ὑπάρξεων
ὑπέστησαν τὸν διὰ πυρὸς θάνατον ἢ ἄλλως πως ἐκ
προσώπου τῆς γῆς ἐξηρπύσθησαν διὰ τῆς ἱεροῦς ἐξε-
τάσεως ὡς αἰρετικοὶ ἢ καὶ δι' ἀπλὴν ὑπόνοιαν σχέ-
σεως πρὸς τοιοῦτους ὑψηλῇ ἐπινεύσει τῶν Πα-
πῶν ὡς κριτῶν ὑπερτάτων καὶ ἀλανθάστων

δλων τῶν συνειδήσεων καὶ τῶν συστημάτων ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ Σ. Μ.

Καὶ ὁμοῦς ὁ ἀπόστολος Πέτρος οὐδ' ἐλαχίστην περὶ ἀπολύτου κυριαρχικῆς ἐξουσίας ιδέαν εἶχεν, οὐδὲ πόρρωθεν χρῆσιν αὐτῆς ἐποιήσατο· διότι ἄλλως δὲν θὰ ἐταλαντεύετο ἐν ἀβεβαιώτῃ προκειμένου περὶ τῶν οὐσιωδυστάτων ζητημάτων τῆς ἀρτισυστάτου χριστιανικῆς Ἐκκλησίας, ὧν ἡ λύσις ἦτο κατεπείγουσα, ἥτοι περὶ τῶν ζητημάτων ἀν καὶ ἐν τῷ χριστιανισμῷ ἔδει νὰ ἰσχύωσιν αἱ διατάξεις τοῦ μωσαϊκοῦ νόμου, καὶ τίνες ἐξ αὐτῶν ἦσαν καταργητέαι καὶ τίνες οὐ. Ἐν τοῖς ζητήμασι τούτοις ὁ ἀπόστολος Πέτρος, ὁ μὲ ἀπολυτον δῆθεν πληρεξουσιότητα πεπροικισμένος « ἡγεμῶν τῆς Ἐκκλησίας », ἀντὶ νὰ κρίνῃ καὶ ἀποφαίνεται αὐθεντικῶς, ποιούμενος χρῆσιν τῆς δοθείσης αὐτῷ, ὡς ὑποτίθεται, ἀπολύτου κυριαρχικῆς δικαιοδυσίας, τούναντίον αὐτὸς παρίσταται συζητῶν καὶ συνδιασκεπτόμενος μετὰ τῶν ἄλλων καὶ δὴ καὶ ὑπείκων εἰς αὐτοὺς. Ἀλλὰ περὶ τούτων πλείονα κατωτέρω. Ἐνταῦθα δὲ πρὸς ὀρθὴν ἐκτίμησιν τῆς ἐν λόγῳ γραφικῆς ρήσεως πρέπει νὰ λάβωμεν πρὸ ὀφθαλμῶν καὶ ἑτέρα τινὰ περιστατικὰ λίαν ἀξιόλογα.

Τὸ κατὰ Ματθαῖον Εὐαγγέλιον, ἐν ᾧ τὴν ἐξουσίαν τοῦ δεσμεῖν καὶ λύειν ὁ Κύριος δίδωσιν, ὡς ἀνωτέρω εἶδομεν, εἰς τὸν Πέτρον, αὐτὸ τοῦτο τὸ Εὐαγγέλιον κατωτέρω διηγείται ὅτι τὴν αὐτὴν ἐξουσίαν αὐταῖς λέξεσιν ἔδωκεν ὁ Κύριος εἰς πάντας τοὺς ἀποστόλους εἰπὼν· « Ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ὅσα ἂν ὀρίσητε ἐπὶ τῆς γῆς, ἔσται δεδεμένα ἐν τῷ οὐρανῷ, καὶ ὅσα ἂν λύσητε ἐπὶ τῆς γῆς, ἔσται λελυμένα ἐν τῷ οὐρανῷ » (Ματθ. ιη', 18). Κατὰ ταῦτα ἄρα οὐδὲν πλέον τῶν ἄλλων ἀποστόλων ἔλαβεν ὁ Πέτρος ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἐν λόγῳ ἐξουσίαν· διότι ὅπως ὁ Πέτρος, οὕτως ἔλαβον ταύτην καὶ οἱ λοιποὶ ἀπόστολοι, ἤγουν ἀμέσως παρ' αὐτοῦ τοῦ Σωτῆρος καὶ οὐχὶ διὰ τοῦ Πέτρου.

— Ἀσύστατον ἄρα καὶ πάσης ἐννοίας ἄμοιρον τὸ ὑπὸ τοῦ πάππ Νικολάου τοῦ Α', ἐν τῇ πρὸς τοὺς Ἀνατολικούς ἐπιστολῇ αὐτοῦ, λεγόμενον ὅτι « τὴν ἀρχὴν τῆς θείας ἐξουσίας, ἣν ὁ πάντων δημιουργὸς τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ ἀποστόλοις ἐδωκεν, τῷ κορυφαίῳ τῶν ἀποστόλων Πέτρῳ ὑπὲρ τοὺς ἄλλους ἔδωκεν, εἰπὼν· Σὺ εἰ Πέτρος καὶ ἐπὶ ταύτῃ τῇ πέτρᾳ οἰκοδομήσω μου τὴν

Ἐκκλησίαν ». Ἡ ἐρμηνεία τῶν εὐαγγελικῶν λέξεων, ἐπὶ τῶν ὁποίων ὁ πάππ Νικολάος στηρίζει τὸ αὐτὸς τοὺς ἄλλους ἀποστόλους ἔδωκεν, εἶναι παπικὴ ἐρμηνεία, ἄγνωστος εἰς τὴν ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν, κατ' ἀκολουθίαν οὐδεμίαν ἀξίαν δύναται νὰ ἔχῃ. Ἀλλως τε τὰς κλείς τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν ἔδωκεν ὁ Κύριος μετὰ τὴν ἀνάστασιν αὐτοῦ (Ἰωάνν. κ', 21 καὶ ἐξ.), ἐκπληρῶν τὴν δοθείσαν τοῖς μαθηταῖς ὑπόσχεσιν (Ματθ. ις', 15 καὶ ἐξ. ιη', 18), οὐχὶ ἰδίᾳ τῷ Πέτρῳ καὶ ἰδίᾳ τοῖς ἄλλοις ἀποστόλοις, ἀλλὰ πᾶσιν ὁμοῦ καὶ ὡσαύτως, διὰ τῶν αὐτῶν λέξεων, καὶ πάντας ὁμοῦ εἰς τὸν κόσμον ἀπέστειλε (Ματθ. κη', 16—20) ἵνα κηρύξωσι καὶ διδάξωσιν ὅσα αὐτοῖς ἐνετείλατο. Ἐν πᾶσι τούτοις οὐδεμία προτίμησις, οὐδεμία ἐξαιρέσις γίνεται τοῦ ἀποστόλου Πέτρου. Ἐξίσου εἰς πάντας ἀμέσως παρ' αὐτοῦ τοῦ Κυρίου καὶ ἄνευ διακρίσεως δίδεται ἡ ἐξουσία τοῦ δεσμεῖν καὶ λύειν ἐξ Ἰσου εἰς πάντας ἀμέσως παρ' αὐτοῦ τοῦ Κυρίου καὶ ἄνευ διακρίσεως δίδεται ἡ ἐντολὴ τοῦ μαθητεῦσαι πάντα τὰ ἔθνη· καὶ ἐξ Ἰσου μετὰ πάντων ἄνευ διακρίσεως ὑπόσχεται ὁ Κύριος ὅτι θέλει μένῃ ἀχώριστος πάσας τὰς ἡμέρας ἕως τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος. Ἡ αὐτὴ δὲ ἰσότης παρατηρεῖται καὶ ἐν οἷς λόγος γίνεται περὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος, ὅπερ ἐμελλε νὰ μένῃ διὰ παντός μετὰ τῶν ἀποστόλων καὶ τῶν διαδόχων αὐτῶν ἐν τῇ ἀγίᾳ Ἐκκλησίᾳ τοῦ Χριστοῦ, ἵνα ὁδηγῇ αὐτοὺς εἰς πᾶσιν τὴν ἀλήθειαν (Ἰωάνν. ιδ', 26, ιε', 26 ιστ', 13). Καὶ ἐνταῦθα οὐδαμῶς ἐξαιρεται τὸ ὄνομα τοῦ Πέτρου, ἀλλ' οὐδὲ μνεία τούτου χωριστὴ γίνεται· εἰς τὴν αὐτὴν γραμμὴν μετὰ τῶν ἄλλων ἀποστόλων καὶ εἰς τὴν αὐτὴν πρὸς τὸ ἅγιον Πνεῦμα σχέσιν τίθεται καὶ ὁ μακάριος ἀπόστολος Πέτρος. Ἡ αὐτὴ δὲ ἰσότης παρατηρεῖται καὶ ἐν τῇ διανομῇ τῶν πυρίνων γλωσσῶν κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἀγίας Πεντηκοστῆς, ὅτε κατήλθεν ἐπὶ τοὺς ἱεροὺς ἀποστόλους τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον ἐν εἴδει πυρίνων γλωσσῶν. Οὐδὲ τότε ἐφάνη κάταχθίνουσα ἰδιαιτέρᾳ ἢ φεινοτέρᾳ τις καὶ ἐξέχουσα γλῶσσα πυρὸς διὰ τὸν ἀπόστολον Πέτρον πρὸς δῆλωσιν ὅτι αὐτὸς ἔστιν ὁ ὀρισθεὶς ἀλάνθαστος ἄρχων καὶ ἡγεμῶν τῶν ἀποστόλων καὶ ἀπάσης τῆς Ἐκκλησίας, ὡς ἀξιούσιν οἱ φίλοι τῶν Παπῶν. Ὡστε εὐλόγως παρατηρεῖ ὁ Φροσσάμμερ ὅτι οὐδὲν πλέον τῶν ἄλλων ἀποστόλων ἔλαβεν ὁ Πέτρος. Σ. Μ.

Δεύτερον, τὰ περὶ τῆς μεταδόσεως τῆς ἐξουσίας τοῦ δεσμεῖν καὶ λύειν εἰς τὸν Πέτρον, ἀναφέρει μόνον ὁ Ματθαῖος, τὰ δὲ περὶ τῆς μεταδόσεως τῆς ἐξουσίας ταύτης εἰς πάντας τοὺς ἀποστόλους ἱστο-

ροῦνται οὐ μόνον ἐν τῷ Εὐαγγελίῳ τοῦ Ματθαίου, ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ Εὐαγγελίῳ τοῦ Ἰωάννου· διότι ἐν τῷ τελευταίῳ τούτῳ ἀναφέρεται ὅτι ὁ Ἰησοῦς ἔδωκε τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον ὁμοίως εἰς πάντας τοὺς ἀποστόλους εἰπὼν αὐτοῖς· «Εἰρήνη ὑμῖν· καθὼς ἀπέσταλκέ με ὁ Πατήρ· καὶ γὰρ πέμπω ὑμᾶς· καὶ τοῦτο εἰπὼν ἐνεφύσησε καὶ λέγει αὐτοῖς· λάβετε Πνεῦμα ἅγιον· ἃν τινων ἀφήτε τὰς ἁμαρτίας, ἀφίενται αὐτοῖς· ἃν τινων κρατῆτε, κεκράτηνται» (Ἰωάνν. κ', 21 καὶ ἐξ.). Τρίτον, τὸ πρὸς τὸν ἀπόστολον Πέτρον λεχθέν «Σὺ εἶ Πέτρος κτλ.» ἀναφέρεται ὑφ' ἑνὸς μόνον εὐαγγελιστοῦ, μόνον ὑπὸ τοῦ Ματθαίου, οἱ δὲ τρεῖς ἄλλοι εὐαγγελισταὶ οὐδὲν περὶ τούτου εἶπον. Διατί ἄρα γε τὰ περὶ τούτου σιγῇ παρέρχονται οἱ ἄλλοι εὐαγγελισταί; Ἐὰν τὸ πρωτεῖον τοῦ Πέτρου εἶχε διὰ τὴν χριστιανικὴν Ἐκκλησίαν τὴν σημασίαν, ἣν ἀπέδωκαν εἰς αὐτὸ κατὰ τοὺς μετὰ ταῦτα χρόνους καὶ σήμερον ἐτι δίδουσιν ἐν τῇ ρωμαϊκῇ Ἐκκλησίᾳ, ἡ σελίς, δι' ἧς ἐγένετο ἡ ἀνάδειξις τοῦ Πέτρου ὡς κεφαλῆς, ὡς ἀρχηγοῦ καὶ ἡγεμόνος τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοποτηρητοῦ τοῦ Χριστοῦ ἐπὶ τῆς γῆς, ἔδει νὰ ἀποτελέσῃ μίαν τῶν ἐπιστημοτέρων καὶ περιφανεστέρων σελίδων τῆς εὐαγγελικῆς ἱστορίας, καὶ μετὰ πολλῆς ἀκριβείας καὶ σαφηνείας νὰ ἀναγραφῇ καὶ μετ' ἐμφάσεως νὰ τονισθῇ καὶ ἐξαρθῇ τὸ γεγονός ὑπὸ πάντων τῶν εὐαγγελιστῶν· διότι, κατὰ τὴν λατινικὴν θεωρίαν, ἐκ τῆς σημαντικωτάτης ταύτης πράξεως, ἐκ τοῦ θεμελιώδους τούτου θεσμοῦ ἐκρέμαντο ἐν τῷ μέλλοντι τὰ πράγματα καὶ ἡ τύχη συμπάσης τῆς Ἐκκλησίας. Καὶ ὅμως ἐκτὸς τοῦ Ματθαίου οὐδὲ λέξιν περὶ τούτου ἐχάραξαν οἱ ἄλλοι εὐαγγελισταί! Ἡ παρατήρη-

1) Τὴν διήγησιν τοῦ Ματθαίου οἱ εὐαγγελισταὶ Μάρκος καὶ Λουκᾶς ἱστοροῦσιν ὡς ἐξῆς· Μάρκ. κεφ. η', 27—30. «Καὶ ἐξῆλθεν ὁ Ἰησοῦς καὶ οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ εἰς τὰς χώμας Καισαρείας τῆς Φιλίππου· καὶ ἐν τῇ ὁδῷ ἐπηρώτα τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ λέγων αὐτοῖς· τίνα με λέγουσιν οἱ ἄνθρωποι εἶναι; οἱ δὲ ἀπεκρίθησαν Ἰωάννην τὸν βαπτιστὴν, καὶ ἄλλοι Ἡλίαν, ἄλλοι δὲ ἓνα τῶν προφητῶν. Καὶ αὐτὸς λέγει αὐτοῖς, ὑμεῖς δὲ τίνα με λέγετε εἶναι; Ἀποκριθεὶς δὲ ὁ Πέτρος λέγει αὐτῷ· Σὺ εἶ ὁ Χριστός· καὶ ἐπιτίμησεν αὐτοῖς ἵνα μὴδὲν λέγωσι περὶ αὐτοῦ». Λουκ. κεφ. θ'. 18—22. «Καὶ ἐγένετο ἐν τῷ εἶναι αὐτὸν προσευχόμενον κατὰ μόνους, συνῆσαν αὐτῷ οἱ μαθηταί, καὶ ἐπηρώτησεν αὐτοὺς λέγων, τίνα με λέγουσιν οἱ ὄχλοι εἶναι; οἱ δὲ ἀποκριθέντες εἶπον, Ἰωάννην τὸν βαπτιστὴν, ἄλλοι δὲ Ἡλίαν, ἄλλοι δὲ ὅτι προφήτης τις τῶν ἀρχαίων ἀνέ-

σις ὅτι οἱ ἄλλοι εὐαγγελισταὶ ἐθεώρησαν τάχα περιττὸν νὰ ἱστορήσωσι τὰ περὶ τοῦ πρωτείου τοῦ Πέτρου, ἀφ' οὗ ταῦτα ἱστορήθησαν ἀπλῶς ὑπὸ τοῦ Ματθαίου, δὲν εἶναι λόγος ἀποχρῶν διότι καὶ ἄλλα πάμπολλα ἱστοροῦνται, ἅτινα καὶ οἱ ἄλλοι εὐαγγελισταὶ ἱστορήσαν, καὶ μάλιστα πράγματα οὐχὶ πρώτης σημασίας καὶ σπουδαιότητος, ὅποσον ὑποτίθεται τὸ πρωτεῖον τοῦ Πέτρου. Γεγονός, ὡς τὸ πρωτεῖον τοῦ Πέτρου, κατὰ τὸ φρόνημα τῶν θεολόγων τῆς ρωμαϊκῆς Ἐκκλησίας, μεγίστης σημασίας καὶ σπουδαιότητος, πῶς ἦτο δυνατόν νὰ παρέλθωσιν οἱ εὐαγγελισταὶ ἐν παντελεῖ ἀδιαφορίᾳ καὶ σιγῇ; Τοῦτο μένει ὅλως ἀνεξήγητον, ἐὰν μὴ υποθέσωμεν ὅτι εἰς τὰ περὶ Πέτρου καὶ πέτρας παρὰ τῷ Ματθαίῳ ἱστορούμενα οἱ ἱεροὶ εὐαγγελισταὶ οὐδ' ἔχοντες εὐρισκόν τῆς τερατολογίας ἐκείνης, ἣν ἡ Ρώμη ὑπερονέφαντάσθη καὶ ἐπλασε περὶ πρωτείου καὶ ἀπολύτου ἡγεμονίας τοῦ Πέτρου ἐπὶ τῆς χριστιανικῆς Ἐκκλησίας, καὶ ὅτι τὴν συσχέτισιν τοῦ ὀνόματος τοῦ Πέτρου μετὰ τὴν προκειμένην ὑποθεσὶν ἐθεώρουν ὡς πράξιν ἄνευ ἰδιαιτέρας προσωπικῆς σημασίας. Αὕτη ἡ ἰδέα ἐπεκράτει τῷ ὄντι καθ' ὃν χρόνον τὰ Εὐαγγέλια ἐγράφοντο· οὐδεὶς οὐδὲν περὶ πρωτείου τοῦ Πέτρου ἢ περὶ ἡγεμονίας αὐτοῦ ἐπὶ τῶν ἄλλων ἀποστόλων οὔτε ἐγίνωσκεν οὔτε καὶ ἐμάντευεν.

Πρὸς τοῦτοίς ἡ ἐν λόγῳ πολύκροτος παρὰ τῷ Ματθαίῳ ρῆσις, ἡ ἐξείρουσα δῆθεν τὸν ἀπόστολον Πέτρον ὑπεράνω πάντων τῶν ἄλλων ἀποστόλων, εὔρηται παρ' αὐτῷ τούτῳ τῷ εὐαγγελιστῇ εἰς παράδοξον συνάφειαν μετὰ τινος ἄλλης διηγήσεως, συνάφειαν ὑποδηλοῦσαν κάπως ὅτι ἐν τῇ ἀφηγήσει τοῦ Ματθαίου συνηρμολογήθησαν καὶ ἐγγὺς μάλιστα ἀλλήλων ἐτέθησαν πράγματα πάντῃ ἀσυμβίβαστα καὶ τοῦτ' αὐτὸ ἀντιφατικὰ πρὸς ἄλληλα. Οὕτω ἐν τῷ αὐτῷ κεφαλαίῳ, μετὰ δύο ἢ τρεῖς στίχους, ὁ Πέτρος παρουσιάζεται ὑπὸ διάφορον ὅλως ὅψιν καὶ πάντῃ διαφόρως χαρακτηρίζεται ὑπὸ τοῦ Ἰησοῦ. Ὅταν δηλαδή ὁ Σωτὴρ ἤρ-

στη. Εἶπε δὲ αὐτοῖς, ὑμεῖς δὲ τίνα με λέγετε εἶναι; Ἀποκριθεὶς δὲ ὁ Πέτρος εἶπε, Τὸν Χριστὸν τοῦ Θεοῦ· ὁ δὲ ἐπιτίμησας αὐτοῖς παρήγγειλε μὴδὲν εἰπεῖν τοῦτο, εἰπὼν ὅτι δεῖ τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου πολλὰ παθεῖν καὶ ἀποδοκιμασθῆναι ἀπὸ τῶν πρεσβυτέρων κτλ.». Ὁ δὲ εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης οὐδὲ τοσοῦτον λόγον περὶ τούτων ποιεῖται. Σ. Μ.

χισε μετ' ὀλίγον νὰ προλέγῃ τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ ὅτι μέλλει νὰ ὑπάγῃ εἰς Ἱεροσόλυμα καὶ ἐκεῖ πολ-
λὰ ὑπὸ τῶν πρεσβυτέρων καὶ ἀρχιερέων νὰ πάθῃ
καὶ νὰ θανατωθῇ καὶ τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ νὰ ἀναστηθῇ,
τότε παραλαβὼν αὐτὸν ὁ Πέτρος κατ' ἰδίαν, ἤρ-
χισε νὰ ἐπιτιμᾷ καὶ ἀποτρέπῃ αὐτὸν ἀπὸ τούτων
λέγων· «Ἰλεως σοι, Κύριε, οὐ μὴ ἔσται σοι τοῦτο·
ὁ δὲ στραφεὶς εἶπε τῷ Πέτρῳ· «ὑπάγε ὀπίσω μου
σατανᾶ· σκάνδαλόν μου εἶ· ὅτι οὐ φρονεῖς
τὰ τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ τὰ τῶν ἀνθρώπων».
(Ματθ. κεφ. ις', 21—23). Ἡ ἀντίθεσις ἡ μεταξὺ
τῶν λόγων, οὓς ἐνταῦθα ὁ Κύριος ἀποτείνει τῷ
Πέτρῳ, καὶ τῶν λόγων, οὓς μικρὸν πρότερον εἶπε
πρὸς αὐτὸν, εἶναι πασιφανεστάτη. Ἐκεῖ ὁ Πέτρος
μακαρίζεται ὡς ἐκ θείας ἀποκαλύψεως ὁμολογήσας
τὸν Χριστὸν υἱὸν τοῦ Θεοῦ τοῦ ζῶντος· διότι ἐν
αὐτῷ καὶ δι' αὐτοῦ δὲν ὠμίλησεν ἡ σὰρξ καὶ τὸ
αἷμα, ἀλλ' ὁ οὐράνιος Πατήρ· ἐνταῦθα ἐξ ἐναντίας
λέγεται ὅτι ἐν αὐτῷ καὶ δι' αὐτοῦ ὁμιλεῖ οὐχὶ ἡ
θεία, ἀλλὰ γυμνὴ ἡ ἀνθρωπίνη σοφία καὶ σύνεσις
ἡ ζητοῦσα ἄλλα παρ' ὅσα ὁ Θεὸς θέλει. Ἐκεῖ τὸν
Πέτρον χαρακτηρίζει ὁ Ἰησοῦς, κατὰ τὴν ἀξίωσιν
τῶν Παπῶν, ὡς πέτραν, ἐφ' ἧς μέλλει νὰ οἰκοδομή-
σῃ τὴν Ἐκκλησίαν του· ἐνταῦθα δὲ ὀνομάζει αὐτὸν
σατανᾶν καὶ ἐντέλλεται αὐτῷ νὰ ἀποστῇ ἀπ' αὐ-
τοῦ. Τοιαύτη αἰφνιδική τροπὴ ἐν τῇ συμπεριφορᾷ
τοῦ Ἰησοῦ πρὸς τὸν Πέτρον, τοιοῦτος ἐκ διαμέτρου
διάφορος χαρακτηρισμὸς ἐνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ προ-
σώπου, ἀποβαίνει τῇ ἀληθείᾳ ἀκατάληπτος· ἐάν
μὴ ὑποτεθῇ ὅτι ἐκεῖ ὑπὸ τὴν λέξιν «πέτρα» οὐχὶ
τὸ πρόσωπον τοῦ Πέτρου, ἀλλ' ἡ πίστις καὶ ἡ
ὁμολογία αὐτοῦ μόνον ἐννοεῖται, ὅτι ἐπομένως ἡ
ἐρμηνεία, ἡ διδομένη εἰς τὴν εὐαγγελικὴν ρῆσιν
ὑπὸ τῶν παπιστῶν, εἶναι ἀσυγχώρητος καὶ κατὰ
συνέπειαν ψευδής· διότι οὐδέποτε δυνάμεθα, σπου-
δαζόντες, νὰ παραδεχθῶμεν ὅτι τὴν Ἐκκλησίαν
αὐτοῦ ὁ Ἰησοῦς ἐθεμελίωσεν ἐπάνω εἰς πρόσωπον,
τὸ ὅποιον μετ' ὀλίγον ὀνομάζει Σατανᾶν καὶ ἀπο-
θεῖται μακρὰν αὐτοῦ. Δύναται ἡ πέτρα τῆς
Ἐκκλησίας νὰ εἶναι πρόσωπον διαλογιζόμενον
καὶ ἐργαζόμενον καὶ ὡς σατανᾶς; Τοῦτο εἶναι ἀδύ-
νατον· διότι τὰ δύο ταῦτα ἀντίκεινται καὶ συγ-
κρούονται ἀλλήλοις. Ὅπου ἡ πέτρα, ἐκεῖ ἡ πί-
στις εἶναι βεβαία, ἀκλόνητος καὶ ἀδιάσειστος·
ὅπου ὁ σατανᾶς, ἐκεῖ σάλος τῆς πίστεως καὶ

ἀστασία καὶ ἀβεβαιότης. Ἐάν λοιπὸν ἡ πέτρα
εἶναι ὁ Πέτρος, τότε οὗτος δὲν δύναται νὰ εἶναι
καὶ σατανᾶς, ἐάν δὲ εἶναι ἡ δύναται νὰ εἶναι
σατανᾶς, ὡς παρίσταται ἐνταῦθα ὑπὸ τοῦ Κυρίου,
τότε ἀδύνατον νὰ εἶναι «πέτρα». Ἀμφότερα
ταῦτα, πέτρα καὶ Σατανᾶς τότε μόνον δύνανται
νὰ συνυπάρξωσιν, ἐάν ὑπὸ τὴν λέξιν πέτρα ἐν-
νοῖται ἡ ὁμολογία τοῦ Πέτρου, οὐχὶ δὲ τὸ πρό-
σωπον αὐτοῦ.

(ἔπεται συνέχεια)

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΛΗΜΝΟΥ

Πνευματικὸν δικαστήριον

Προσκαλεῖται ἡ Μαρία Εὐστρατίου Παξιμαδᾶ, τὸ γένος
Μαρτζικιάνου, ὑπήκοος ὁθωμανῇ, ὁρμωμένη ἐκ Βλαχίας, νῦν
δὲ ἀγνώστου διαμονῆς, ὅπως τὴν πρώτην πέμπτῃ καὶ ὥραν
4 τῆς ἡμέρας τουρκιστὶ, μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μί-
ας ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως,
ἐμφανισθῇ ἐνώπιον τοῦ πνευματικοῦ δικαστηρίου τῆς ἱερᾶς
μητροπόλεως Λήμνου αὐτοπροσώπως, ἢ δι' ἀντιπροσώπου, ὡς
ἐναγομένη ὑπὸ τοῦ συζύγου αὐτῆς Εὐστρατίου Παξιμαδᾶ,
κατοικοῦ Λήμνου, ἐπὶ διαζεύξει, ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει ἢ κατ'
αὐτῆς ἀγωγῇ δικασθῇσεται ἐρήμην.

Ἡ παροῦσα κλῆσις δημοσιευθήσεται τρίς κατὰ συνέχειαν
διὰ τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐκδιδομένων ἐφημερίδων «Ταχυ-
δρόμου» καὶ «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας».

Ἐν τῇ 1. μητροπόλει Λήμνου, τῇ 31 μαρτίου 1907.

Ὁ πρόεδρος

+ Ὁ Λήμνου ΓΕΝΝΑΔΙΟΣ

3

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Πνευματικὸν δικαστήριον.

Ὁ Σπυρίδων Δημητρίου Ζωγράφος, καπνοπώλης, χριστιανὸς
ὁρθόδοξος, ὑπήκοος ὁθωμανός, τέως μὲν κάτοικος Κωνσταντινου-
πόλεως, νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς καὶ ἐπαγγέλματος, καλεῖ-
ται, ὅπως τὴν πρώτην δικάσιμον δευτέραν καὶ ὥραν 9ην π.μ.
εὐρωπαϊστὶ μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μί-
ας ἡμερῶν ἀπὸ
τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως, ἐμφανισθῇ,
εἴτε αὐτοπροσώπως, εἴτε δι' ἀντιπροσώπου, νομίμως διωρι-
σμένου, πρὸ τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Πνευματικοῦ δικαστη-
ρίου, ὡς ἐναγόμενος ὑπὸ τῆς ἐαυτοῦ συζύγου Εὐφροσύνης Γεωρ.
Δημητριάδου, κατοικοῦ Φαναρίου, ὑπηκόου ὁθωμανῆς, τὰ
οἰκιακὰ ἐπαγγελλομένης καὶ χριστιανῆς ὁρθοδόξου, ἐπὶ διαζεύξει.
Ἄλλως ἢ κατ' αὐτοῦ ἀγωγῇ περὶ διαλύσεως γάμου θεωρηθῇ-
σεται ἐρήμην αὐτοῦ.

Ἡ παροῦσα κλῆσις δημοσιευθήσεται τρίς κατὰ συνέχειαν
διὰ τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀλη-
θείας» καὶ «Κωνσταντινουπόλεως».

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 10 ἀπριλίου 1907.

Ὁ προεδρεύων

+ Ὁ Μέγας πρωτοσύγκελλος Καλλίνικος

3

ὁ Α' γραμματεὺς

Ἀρμόδιος Δ. Χαμουδόπουλος.

ΕΚ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ

1918

J. m. 426887